

ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติที่มีต่อยาบ้า
ของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์”
จังหวัดชลบุรี

นางสาวหฤตน์ จีงจรัสทรัพย์
42527237

งานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศึกษาศาสตร์บัณฑิต
สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์ ภาควิชานิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ.2545

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติที่มีต่อยาบ้า
ของนักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์”
จังหวัดชลบุรี

โดย นางสาวหฤตน์ จິงจรัสทรัพย์

ภาควิชา นิเทศศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์สุธิดา ชีโนดม

ภาควิชา นิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้
งานวิจัยนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร นิเทศศาสตร์บัณฑิต

คณะกรรมการสอบงานวิจัย

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(อาจารย์สุธิดา ชีโนดม)

.....กรรมการ
(ดร.ชมพูนุช ปัญญาไพโรจน์)

หฤทัศน์ จีงจรัสทรัพย์ : ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติที่มีต่อ ยาบ้าของ
 นักเรียนมัธยมศึกษาโรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์” จังหวัดชลบุรี
 อาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์สุธิดา ชินาคม ; 90 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และ
 ทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อยาบ้า โรงเรียน บ้านบึง”อุตสาหกรรมนุเคราะห์” จังหวัดชลบุรี
 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีทั้งสิ้น 200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่แบบสอบถาม การ
 วิเคราะห์ข้อมูลใช้จากแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการวิเคราะห์ความแปรปรวน การ
 วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ซึ่งประมวลผลโดยคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป
 SPSSx :

ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้าที่ไม่แตกต่างกัน
2. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อความรู้เกี่ยวกับยาบ้า ไม่แตกต่างกัน
3. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้าไม่แตกต่างกัน
4. การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียน
 มัธยมศึกษา
5. การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียน
 มัธยมศึกษา
6. ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัศึกษามีความสัมพันธ์กัน

หฤทัศน์ จีงจรัสทรัพย์

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากบุคคลหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์สุธิดา ชินาคม อาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งท่านได้กรุณาตรวจแก้ไขให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นต่างๆ อย่างดีเยี่ยมมาโดยตลอด ท่านอาจารย์ ดร.ชมพูนุช ปัญญาไพโรจน์ และ อาจารย์ รัชณี วงศ์สุมิตร กรรมการที่คอยช่วยเหลือให้คำแนะนำ และตรวจทานแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณอาจารย์จักรี วาริษา และเหล่าคณาจารย์ โรงเรียนบ้านบึง "อุตสาหกรรมนุเคราะห์" ที่ช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณ เจ้าหน้าที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดชลบุรี ที่ได้เอื้อเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับยาบ้าประกอบการทำวิจัย ขอขอบคุณ คุณสภณิ์จินดาวรรณ สำหรับวิทยานิพนธ์ตัวอย่าง ทำให้มีความสะดวกในการค้นคว้าข้อมูล และขอบคุณคุณรังสรรค์ ศิรนานนท์ ที่ช่วยในเรื่องยานพาหนะ ความสะดวกในการเดินทาง ตลอดระยะเวลาของการทำวิจัย

ขอขอบคุณนักเรียนโรงเรียนบ้านบึง "อุตสาหกรรมนุเคราะห์" ทุก ๆ ท่านที่กรุณาให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการกรอกข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูลทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียน และเพื่อนสนิททุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจ

ขอขอบพระคุณ คุณพ่อ - คุณแม่ พี่สาว พี่ชาย และน้องชาย ที่เป็นกำลังใจ และได้ช่วยเหลือสนับสนุนในทุกๆ ด้านแก่ผู้วิจัย ในการทำวิจัยครั้งนี้ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

หฤรัตน์ จีจรัสทรัพย์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
บทที่	
1. บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
ขอบเขตการวิจัย.....	3
คำนิยามศัพท์.....	3
สมมุติฐานการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
แนวความคิดเกี่ยวกับยาเสพติด.....	5
แนวคิดเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร.....	12
ทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพของสื่อมวลชนและสื่อบุคคล.....	15
แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ และทัศนคติ.....	19
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	23

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	29
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	29
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	31
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32
การทดสอบเครื่องมือ.....	32
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	33
เกณฑ์การให้คะแนน.....	33
การวิเคราะห์ข้อมูลและการประมวลผลข้อมูล.....	35
4. ผลการวิจัย.....	36
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	72
สรุปผลการวิจัย.....	72
อภิปรายผลการวิจัย.....	76
ข้อเสนอแนะทั่วไป.....	81
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	82
รายการอ้างอิง.....	83
ภาคผนวก.....	86

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. จำนวนนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์” จังหวัดชลบุรี.....	29
2. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามเพศ.....	37
3. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามอายุ.....	37
4. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามระดับชั้นการศึกษา.....	38
5. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามที่พักอาศัย.....	38
6. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามรายรับ.....	39
7. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากวิทยุ.....	40
8. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากวิทยุ.....	41
9. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากโทรทัศน์.....	42
10. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากโทรทัศน์.....	43
11. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากหนังสือพิมพ์.....	44
12. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากหนังสือพิมพ์.....	45
13. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการชมนิทรรศการยาบ้าในโรงเรียน.....	46

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
14. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการชมนิทรรศการยาบ้าในโรงเรียน.....	47
15. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการดูโปสเตอร์ยาบ้า.....	48
16. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการดูโปสเตอร์ยาบ้า.....	49
17. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการอ่านแผ่นพับยาบ้า.....	50
18. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการอ่านแผ่นพับยาบ้า.....	51
19. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับญาติพี่น้อง.....	52
20. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับญาติพี่น้อง.....	53
21. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนสนิท.....	54
22. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนสนิท.....	55
23. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับอาจารย์.....	56

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
24. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับอาจารย์.....	57
25. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนบ้าน.....	58
26. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนบ้าน.....	59
27. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ.....	60
28. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ.....	61
29. จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับยาบ้า โทษ และการป้องกัน.....	62
30. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความรู้เกี่ยวกับยาบ้า.....	63
31. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า.....	64
32. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์ กับการเปิดรับข่าวสาร ด้านความบ่อยครั้งในการเปิดรับสาร.....	65
33. ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์ กับการเปิดรับข่าวสาร ด้านระยะเวลาในการเปิดรับสาร.....	66

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เมื่อกล่าวถึงปัญหายาเสพติด ย่อมเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นปัญหาหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่ง ต่อความมั่นคงของชาติ เพราะก่อให้เกิดความเสียหายทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม อันนำไปสู่การเกิดอาชญากรรม ดังนั้นคำว่า “ยาเสพติดเป็นภัยต่อชีวิต เป็นพิษต่อสังคม” จึงยังเป็นประโยชน์ที่ใช้ได้ทุกยุคทุกสมัย เพราะความร้ายแรงของยาเสพติดที่มีแนวโน้มการแพร่ขยายและลุกลามไปสู่กลุ่มเด็กและเยาวชน จนเป็นปัญหาสำคัญที่กำลังเป็นบ่อนทำลายเศรษฐกิจ สังคม รวมถึงประเทศไทย โดยเฉพาะยาแอมเฟตามีน (Amphetamine) หรือที่รู้จักแพร่หลายในชื่อ ยาบ้า และได้ชื่อว่าเป็นทางด่วนในปัจจุบันว่า ยาบ้า เป็นยาเสพติดให้โทษที่ผิดกฎหมาย สามารถออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทส่วนกลางโดยการกระตุ้นประสาทเช่นเดียวกับ กระเทียม โคลาอิน บุหรี่ กาแฟ เป็นยาเสพติดที่ได้จากการสังเคราะห์ขึ้นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2430 โดยกอร์ดอน เอ แอลส์ (GARDON A. ALLES) เป็นผู้ค้นพบ และนำมาใช้เป็นยาแก้แพ้รักษาโรคหอบหืดและโรคซึมเศร้า

พ.ศ. 2478 ยาบ้าสามารถนำมาใช้เพื่อประโยชน์ทางการแพทย์หลายอย่าง โดยใช้ยารักษาโรควงกลับ (Narcolepsy) เนื่องจากยาบ้ามีฤทธิ์ทำให้หลอดเลือดขยายกระตุ้นการหายใจและสมอง จึงนำมาใช้ในผู้ป่วยที่มีอาการอ่อนเพลีย และมีการใช้ยากับทหารยามในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ด้วย หลังจากนั้นถูกนำไปใช้เป็นยาลดน้ำหนัก การเสริมสวย และใช้กับการขับรถ ต่อมาในปี 2480 พบว่า ยาบ้ามีลักษณะเป็นสารเสพติดจึงถูกห้ามใช้ และได้เริ่มระบาดในประเทศไทยตั้งแต่ พ.ศ. 2510 จวบจนปัจจุบันยาบ้าได้กลายเป็นมหันตภัยที่เข้าไปสู่สถานศึกษา นักเรียนนักศึกษาติดยาบ้ากันมากขึ้น ดังปรากฏจากข่าวในหนังสือพิมพ์ที่เสนอข่าวเรื่องนักเรียน นักศึกษาถูกจับข้อหาขายและเสพยาบ้า กลายเป็นสาเหตุสำคัญทำให้เด็กและเยาวชนเหล่านี้เสียนาคอด (จรัส พรหมอยู่, 2541)

ในสภาพสังคมปัจจุบัน ยาบ้าเข้ามามีบทบาทและก่อให้เกิดปัญหากับประชาชนไทย ยาบ้ากลายเป็นที่นิยมแพร่หลายในแง่ของความบันเทิง สนุกสนาน จึงพบว่ากลุ่มเยาวชน วัยรุ่นทั้งชายและหญิงจำนวนมาก มีการเสพยาบ้าจนก่อให้เกิดปัญหาชีวิต และจำนวนผู้เสพยาบ้าได้ขยายวงกว้างขึ้นเรื่อยๆ อีกด้วย โดยทั้งนี้สามารถแยกกลุ่มผู้ติดยาบ้าได้เป็น 2 กลุ่มดังนี้ (ธงชัย อุณเภาลาภ, 2538)

1. กลุ่มผู้ใช้แรงงาน ซึ่งมักถูกหลอกหรือได้รับการแนะนำชักชวนจากเพื่อน นายจ้างให้กินยา เพื่อให้มีแรงกระตุ้นในการทำงาน โดยเฉพาะในกลุ่มคนขับรถบรรทุก คนขับรถแท็กซี่ ผู้ใช้แรงงาน และผู้ที่ทำงานกลางคืน

2. กลุ่มวัยรุ่น นักเรียน นักศึกษา ในกลุ่มนี้กำลังระบอบอย่างหนัก เป็นปัญหาระดับครอบครัว และระดับประเทศที่สำคัญ ซึ่งสาเหตุของการเสพอาจเนื่องมาจาก

- 2.1 การสร้างค่านิยมในหมู่วัยรุ่นที่ปฏิบัติตามกัน โดยไม่ทราบหรือไม่คำนึงถึงผลร้ายที่จะตามมา
- 2.2 มีการแนะนำระหว่างเพื่อน เพื่อความสนุกสนาน
- 2.3 เสพเพื่อต้องการดูหนังสื่อเตรียมสอบในระยะใกล้สอบจะได้ไม่กังวลนอน ซึ่งเป็นวิธีดูหนังสื่อที่ไม่ถูกต้อง
- 2.4 เสพเพื่อช่วยกระตุ้นให้การเล่นไฟ สนุกเกอร์ ฯลฯ ได้อย่างดี โดยไม่กังวลนอน ไม่อ่อนเพลีย

จากสถิติการประมาณของสำนักปราบปรามยาเสพติด สำนักนายกรัฐมนตรีนคร ปรากฏว่าเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา มีอัตราการเสพยาบ้ารวมกันมากกว่า 58% (สมภพ เรื่อง ตระกูล, 2544) และเป็นกลุ่มนักเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา แบ่งเป็นสัดส่วนได้ถึง 47% มากกว่าสังกัดการศึกษาอื่นๆ และยังมีแนวโน้มที่มากขึ้นเรื่อยๆ อีกด้วย ฉะนั้นหากปล่อยให้เด็กและเยาวชนที่เป็นกำลังสำคัญของชาติในอนาคตคิดยาบ้า ก็จะกลายเป็นกลุ่มที่ก่อปัญหาร้ายแรงได้ เพราะสภาพสังคมปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จากสังคมเกษตรเป็นสังคมอุตสาหกรรม ทำให้ต้องเปลี่ยนวิถีดำเนินชีวิตแบบเรียบง่ายมาเป็นแข่งกับเวลา ทำให้เวลาของครอบครัวส่วนใหญ่ลดลง พ่อ แม่ และลูก ขาดความใกล้ชิด ความอบอุ่น ความรัก ส่งผลให้เด็กต้องหาทางออกด้วยวิธีต่างๆ บวกกับความอยากรู้อยากเห็นตามธรรมชาติของวัยที่ทำให้ถูกชักจูงได้ง่าย เด็กและเยาวชนจึงเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงที่จะถูกชักนำไปใช้ยาบ้าได้ง่ายขึ้น หรืออาจจะกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า สภาพแวดล้อมต่างๆ ในอนาคตจะมีโอกาสทำให้ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ยาบ้า” ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ

จากปัญหาที่เกิดขึ้นบวกกับปัจจัยต่าง ๆ ข้างต้น จะเห็นได้ว่า ปัญหาเรื่องยาเสพติดกลายเป็นปัญหาใหญ่และเป็นปัญหาสำคัญของชาติ ที่ควรเร่งดำเนินการส่งเสริมเพื่อป้องกันและแก้ไข โดยเฉพาะกลุ่มเด็กและเยาวชนในโรงเรียน ซึ่งสถานศึกษาที่ทำการวิจัยนั้น การดำเนินงานด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับยาเสพติดได้รับความร่วมมือและการสนับสนุน จากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ปปส.) มาโดยตลอด นอกจากนี้ยังได้ขอความร่วมมือจากกระทรวงสาธารณสุข จังหวัดชลบุรี สนับสนุนด้านสื่ออุปกรณ์ความรู้ต่างๆ อีกทางหนึ่งด้วย ทั้งนี้ ในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในการร่วมกันป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของนักเรียน นอกจากสื่อต่างๆ ที่จัดให้ความรู้ภายในโรงเรียนแล้ว ยังมีการจัดอบรมเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างสม่ำเสมอแก่นักเรียนทุกคนทุกชั้น โดยเน้นการมีส่วนร่วมควบคู่กับการใช้สื่อทุกรูปแบบ ให้ความสำคัญของการสื่อสารผ่านการณรงค์ เผยแพร่ความรู้ที่ถูกต้อง และจัดแนวทางการวิธีการในการป้องกันยาเสพติดให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย เพราะฉะนั้น

ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้า และการป้องกันการเสพยาบ้า ของกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ว่าเขาเหล่านั้นมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าอย่างไร เพื่อผลวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการปรับปรุงกลยุทธ์ การวางแผน และผลิตสื่อ ตลอดจนพัฒนาแนวทางในการเผยแพร่ข่าวสารความรู้ เกี่ยวกับมหันตภัยยาบ้า แก่นักเรียนมัธยมศึกษา ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติ ที่มีต่อยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติที่มีต่อยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

มุ่งศึกษาปัญหาและมาตรการการดำเนินงานป้องกันยาบ้า ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์” จังหวัดชลบุรี

คำนิยามศัพท์

ยาบ้า หมายถึง ยาเสพติดให้โทษที่ผิดกฎหมาย มีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า แอมเฟตามีน (AMPHETAMINE) สามารถออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทส่วนกลาง โดยการกระตุ้นประสาท และก่อให้เกิดการเสพติด

ความรู้ หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับโทษ พิษภัยของยาบ้าได้อย่างถูกต้อง ของนักเรียนจากข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้า และการป้องกันตนเองจากยาบ้า

ทัศนคติ หมายถึง ความคิดเห็นต่อสารเกี่ยวกับยาบ้า ซึ่งมีอารมณ์ความรู้สึกเป็นส่วนประกอบ แบ่งออกเป็นทัศนคติในเชิงบวก และทัศนคติในเชิงลบ

นักเรียนมัธยมศึกษา หมายถึง เด็กหรือเยาวชนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ในโรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์” จังหวัดชลบุรี

การเปิดรับสื่อ หมายถึง การเปิดรับข่าวสารที่ใช้ในการให้ความรู้เกี่ยวกับโทษและพิษภัยของยาบ้า ผ่านสื่ออันประกอบด้วยสื่อบุคคล สื่อมวลชน และสื่อเฉพาะกิจ

- สื่อบุคคล ได้แก่ เจ้าหน้าที่ ครู อาจารย์ นักเรียนในสถานศึกษา
- สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง และหนังสือพิมพ์
- สื่อเฉพาะกิจ ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ไปสเตอร์ แผ่นพับ และนิทรรศการ

การเปิดรับข่าวสาร หมายถึง ความบ่อยครั้ง และระยะเวลาในการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้า ในโรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์” จังหวัดชลบุรี

สมมุติฐานการวิจัย

1. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน
2. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อความรู้เกี่ยวกับยาบ้าที่แตกต่างกัน
3. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าที่แตกต่างกัน
4. การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา
5. การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา
6. ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัศึกษามีความสัมพันธ์กัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

สามารถนำผลที่ได้จากการวิจัย มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงที่จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนการใช้สื่อเพื่อการรณรงค์ป้องกันยาเสพติด ในสถานศึกษาผ่านสื่อต่าง ๆ ให้สอดคล้องและก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารกับความรู้ และทัศนคติที่มีต่อยาบ้าของเด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ได้อย่างดีและถูกต้อง

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1. แนวความคิดเกี่ยวกับยาเสพติด
 - ความหมายและประเภทของยาเสพติด
 - ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า
 - การดำเนินการป้องกัน แก้ไขปัญหาเสพติด ในสถานศึกษา
2. แนวคิดเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร
3. ทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพของสื่อมวลชนและสื่อบุคคล
4. แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ และทัศนคติ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวความคิดเกี่ยวกับยาเสพติด

ความหมายและประเภทของยาเสพติด

ความหมายของยาเสพติด

ได้มีผู้รู้หลายท่านได้นิยามไว้ แต่ความหมายอันเป็นที่ทราบ และเป็นที่ยอมรับทั่วโลก คือ ความหมายที่องค์การอนามัยโลกได้กำหนดไว้ว่า ยาเสพติด หมายถึง สารใดก็ตามที่นำเข้าสู่ร่างกายจะด้วยวิธีใดก็ตาม แล้วจะเกิดผลต่อร่างกายผู้นั้นหลายประการ คือ (สำนักงาน ป.ป.ส. 2524:1-2 อ้างใน ถนนอมร พัทธโกศล, 2540)

1. เมื่อใช้แล้วจะมีความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะใช้สารชนิดนั้นอีก และเป็นความต้องการที่เกิดขึ้นทั้งร่างกายและจิตใจ
2. เมื่อใช้แล้วต้องเพิ่มปริมาณการใช้มากขึ้นเรื่อยๆ เช่น วันนี้ใช้ 1 หลอด วันต่อไปจะเป็น 2 หลอดต่อไปจะเป็น 3 หลอด และมากขึ้นเรื่อยๆ
3. เมื่อหยุดใช้ จะเกิดอาการอดยา หรือ อายากยา หรือเรียกตามภาษาชาวบ้านว่า อาการลงแดง ซึ่งจะมีอาการปวดเมื่อยตามตัว น้ำมูกน้ำตาไหล หาว จาม วิงเวียนศีรษะ อาเจียน และ อาจถ่ายอุจจาระเป็นเลือด จึงเรียกกันว่า อาการลงแดง

4. เมื่อใช้ไปนาน ๆ จะทำให้สุขภาพของผู้เสพทรูทโทรม ทั้งร่างกาย และ จิตใจ กลายเป็นคน วิกจริต

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช 2522 ได้ให้ความหมายของ ยาเสพติดให้โทษ ว่า ยาเสพติด หมายถึง สารเคมี หรือวัตถุชนิดใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าโดยวิธี กิน ดม สูบ หรือ ด้วยประการใด ๆ แล้ว ทำให้เกิดผลต่อร่างกาย และจิตใจ ในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องการเพิ่มขนาด การเสพขึ้นเรื่อย ๆ มีอาการอยากยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งร่างกาย และจิตใจตลอดเวลา และ สุขภาพทั่วไปทรุดโทรมลง กับให้รวมตลอดถึงสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ตามที่รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่ได้หมายถึง ยาสามัญประจำบ้านบางตำรา ตามกฎหมายว่าด้วยยาที่มียาเสพติดให้โทษ ผสมอยู่ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช 2522 มาตรา 4 (โศภา ชูพิกุลชัย และคณะ 2533:12)

ดังนั้น อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ยาเสพติด หมายถึง สารใดก็ตามที่เมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายทางใดทาง หนึ่งแล้วเกิดผลต่อร่างกาย และจิตใจ ทำให้ผู้เสพมีความต้องการอย่างแรงกล้าในปริมาณที่เพิ่มมากขึ้น หยุดได้ยาก และ ทำให้ร่างกายและจิตใจทรุดโทรม

ประเภทของยาเสพติด

การแบ่งประเภทของยาเสพติดส์มีวิธีการแบ่งหลายลักษณะ ซึ่งจะคล้าย ๆ กัน ตามที่ประมวลได้ จะแบ่งประเภทต่างกัันดังนี้

1. แบ่งตามชนิดของสารเสพติด

- 1.1 ผิ่น และอนุพันธ์จากฝิ่น คือ มอร์ฟีน และ เฮโรอิน
- 1.2 ยานอนหลับคือ บาร์บิทูเรท ยาคลายกังวล ได้แก่ ไดอาซีแพม
- 1.3 ยากระตุ้นประสาท คือ แอมเฟตามีน ได้แก่ ยาม้า ยาขยัน หรือ ยาแก้ง่วง
- 1.4 ยาหลอนประสาท คือ แอลเอสดี ถ้าโพง
- 1.5 พืช คือ กัญชาและกระท่อม
- 1.6 แอลกอฮอล์ คือ เหล้า เบียร์ ไวน์
- 1.7 ยาแก้ปวดบางชนิด

2. แบ่งตามการออกฤทธิ์

2.1 ออกฤทธิ์กดประสาท คือ ยาเสพติดที่เสพเข้าไปแล้วจะ ไปกดประสาทส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ทำให้เกิดอาการมึนงง ซาต่อสมอง และ ประสาทที่ควบคุมส่วนต่าง ๆ ของร่างกายบางส่วน หยุดทำงาน หมดความเป็นตัวของตัวเองไปชั่วขณะ ยาเสพติดประเภทนี้ ได้แก่ ผิ่น มอร์ฟีน เฮโรอิน เซโคแนล ยานอนหลับและยาก่ออมประสาทต่าง ๆ รวมทั้งเหล้า ก็จัดอยู่ในประเภทนี้ด้วย

2.2 ออกฤทธิ์กระตุ้นประสาท คือ ยาเสพติดที่เสพเข้าไปแล้วจะไปออกฤทธิ์กระตุ้นประสาทส่วนต่างๆ ของร่างกายให้ทำงานตามฤทธิ์ของยา และอาจจะเกินขีดความสามารถของร่างกาย ดังนั้นเมื่อหมดฤทธิ์ยาแล้วก็มักจะกลายเป็นคนวิกลจริต ประสาทหลอน หรือหัวใจวายถึงตายได้ ยาเสพติดประเภทนี้ ได้แก่ แอมเฟตามีน หรือ เรียกตามภาษาชาวบ้าน ว่า ยาม้า ม้าขาว ยาขยัน ยาลดความอ้วน พวกคาเฟอีน ในกาแฟ และ โคเคอีน

2.3 ออกฤทธิ์หลอนประสาท คือยาเสพติดที่เสพเข้าไปแล้วจะออกฤทธิ์ ประสาทส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ทำให้ประสาทส่วนที่รับรู้สึกเกิดผิดปกติ จึงทำให้เห็นภาพต่าง ๆ นานาปรากฏขึ้น เช่น ขนาดสิ่งที่เห็นผิดปกติ และในบางครั้งรู้สึกว่าคุณเองบินได้ หรือ เป็นผู้พิเศษ ถึงกระโดดก็ตาย ยาเสพติดประเภทนี้ ได้แก่ ลำโพง สารระเหย

2.4 ออกฤทธิ์หลายอย่าง คือ ยาเสพติดที่เสพเข้าไปแล้วจะออกฤทธิ์หลายอย่างต่อร่างกาย ทั้งกดประสาท และหลอนประสาท ยาเสพติดประเภทนี้ ได้แก่ กัญชา กระท่อม

3. แบ่งตามลักษณะของการเกิด

1.1 ยาเสพติดธรรมชาติ คือ ยาเสพติดที่สกัดจากพืชบางชนิด เช่น ฝิ่น กัญชา พืชกระท่อม โคเคอีน

1.2 ยาเสพติดสังเคราะห์ คือ ยาเสพติดที่ผลิตขึ้นด้วยกรรมวิธีทางเคมี ซึ่งใช้แทนยาเสพติดธรรมชาติได้ เช่น เฮโรอีน ยานอนหลับ ยาระงับประสาท ยาหลอนประสาท

4. แบ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

4.1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรงเช่น เฮโรอีน

4.2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟีน โคเคอีน

4.3 ยาเสพติดให้โทษ ที่มียาเสพติดให้โทษประเภท 2 เป็นส่วนผสมอยู่ด้วย เช่น ยาแก้ไอผสมโคเคอีน

4.4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือ ประเภท 2 เช่น อาเซติก แอนไฮไดรด์ อาเซติกคลอไรด์

4.5 ยาเสพติดให้โทษประเภทอื่น ๆ เช่น กัญชา กระท่อม (ถนนนุช พิทักษ์โกศล, 2540)

ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

แอมเฟตามีน หรือที่รู้จักกันในชื่อของยาบ้า สังเคราะห์ขึ้นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2430 ได้มีการนำเอามาใช้เป็นยาแก้แพ้ รักษา โรคหอบหืด โรคซึมเศร้า ในปี พ.ศ. 2480 ภายหลังพบว่า มีลักษณะเป็นสารเสพติดจึงถูกห้ามใช้ ยาบ้าได้เข้ามาแพร่ระบาดในประเทศไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2510

ยาบ้า เป็นวัตถุที่มีฤทธิ์กระตุ้นประสาท ทำให้ไม่่วง ไม่รู้สึกหิว เบื่ออาหาร ลักษณะของยาบ้าที่พบในปัจจุบันนับตั้งแต่ พ.ศ.2540 เป็นยาเม็ดกลมแบน ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 6 มิลลิเมตร หนาประมาณ 2.5 มิลลิเมตร น้ำหนักเม็ดยาโดยเฉลี่ย 90 มิลลิกรัม เม็ดยาส่วนใหญ่เป็นสีส้ม บางครั้งพบเป็นสีเขียวหรือสีอื่นๆ เช่น สีน้ำตาล สีม่วง สัญลักษณ์บนเม็ดยาที่พบมากที่สุดคือ "WY" บนด้านหนึ่ง นอกจากนี้ยังพบสัญลักษณ์อื่นๆ เช่น "M" "99" หรือเป็นเม็ดยาเรียบไม่มีสัญลักษณ์ใดๆ (พญ.อัมพร เบญจพลพิทักษ์, 2544 หน้า 6-7)

โดยสามารถนำเข้าสู่ร่างกายได้ 4 วิธี คือ

1. กิน ซึ่งเป็นวิธีดั้งเดิม
2. ฉีดเข้าเส้น
3. สูบ โดยบดคลุกกับบุหรี่สูบ

4. สูดควันระเหย โดยบดใส่กระดาษฟรอยด์ เรียกว่า เรือ แล้วถนไฟจากนั้นใช้หลอดคาแฟลดูดควันที่ระเหยออกมา เรียกว่า จับมังกร วิธีนี้นิยมกันในหมู่นักเรียนวัยรุ่นที่เสพติดอยู่ในปัจจุบัน (จรัล พรหมอยู่, 2541)

ในเรื่องผลของการเสพยาบ้า ถ้าใช้ในขนาดที่ไม่สูงนัก จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ โดยเกิดอารมณ์ครึกครื้นสนุกสนาน พูดมาก ชอบพบปะผู้คน ทำโน่นทำนี่ตลอดเวลา กระวนกระวาย ภาวะตื่นตัวสูง อารมณ์อ่อนไหว วิตกกังวล เครียด รู้สึกตัวเองมีความสำคัญมาก โกรธง่าย ชอบพาลหาเรื่องทะเลาะวิวาท การตัดสินใจเสียและนอนไม่หลับผู้ที่เสพยาบ้าขนาดสูงจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง มีความคิดหวาดระแวงว่ามีคนจะมาทำร้ายและหลอกกลัว มีหูแว่วได้ยินเสียงคนพูดอยู่ต่าง ๆ นา และกระวนกระวาย โดยอาการเหมือนคนวิกลจริตชนิดโรคจิตเภท ผู้ป่วยจะมีอาการทางกายดังนี้ หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง ม่านตาขยาย เหงื่อออกมาก คลื่นไส้อาเจียน ปวดกล้ามเนื้อ หายใจช้า เจ็บหน้าอก สับสน อาจมีอาการชักและหมดสติ โดยอาการเหล่านี้จะปรากฏภายในเวลา 1 ชั่วโมง หลังจากเสพยา แต่ถ้าเสพยาแบบสูดดมหรือฉีดเข้าหลอดเลือดดำ อาการจะปรากฏเร็วเป็นวินาที โดยทั้งหมดนี้เป็นอาการพิษของสาร และจะมีอาการขาดสารร่วมด้วย คือ มีความรู้สึกไม่สบาย อ่อนเพลีย อารมณ์จะเฉยชาไม่ยินดีในร้าย ผู้ที่มีอาการขาดยารุนแรงจะมีอารมณ์เศร้า เบื่อหน่ายชีวิต ท้อแท้ใจ มีความคิดอยากตาย และบางรายฆ่าตัวตายสำเร็จ (สมภพ เรื่องตระกูล, 2543)

โดยอันตรายของยาบ้าอาจสรุปเป็นข้อๆ ได้ดังนี้ คือ (นรเทพ พุทธิเภสัช, 2537:25-26)

1. อันตรายต่อร่างกาย
2. อันตรายต่อจิตใจ
3. โทษต่อครอบครัว
4. โทษต่อสังคม

สาเหตุของการติดยาบ้า

สาเหตุของการติดยาบ้าหรือปัญหายาบ้าที่สำคัญ คือ การขยายตัวของการผลิตยาบ้า การมีตัวชักจูงให้เสพยาบ้า กับการมีผู้เสพยาบ้า

การขยายตัวของการผลิตยาบ้า ทำให้มียาบ้าจำหน่ายหาซื้อได้ทั่วไป และผู้จำหน่ายย่อมจะหาวิธีการที่จะให้สามารถจำหน่ายยาบ้าได้ เพื่อผลประโยชน์ของตน โดยไม่คำนึงถึงความพินาศของคนอื่น และความเสียหายที่เกิดแก่สังคม

สาเหตุที่ทำให้ยาบ้าแพร่ระบาดอย่างมากในสังคมไทย มีดังนี้ (จรัล พรหมอยู่, 2541)

1. มีแหล่งผลิตมากมาย ทั้งภายนอกและภายในประเทศ รวมถึงบริเวณชายแดนไทย - พม่า - ลาว ซึ่งเป็นแหล่งผลิตขนาดใหญ่ ภายในประเทศมีการขยายตัวการผลิตออกไปตามจังหวัดต่างๆ
2. มีการจำหน่ายยาบ้าอย่างเป็นทางการ มีเครือข่ายอิทธิพลคุ้มครองการผลิต และการจำหน่าย ทำให้การผลิตและการจำหน่าย มีการขยายตัวอย่างกว้างขวาง กระจายตัวไปยังพื้นที่ต่างๆ
3. การค้ายาบ้ามีผลตอบแทนสูง ประกอบกับต้นทุนการผลิตต่ำ การซื้อมาจำหน่ายมีราคาประมาณ 20 บาท แต่จำหน่ายได้ในราคา 120 - 150 บาทต่อเม็ด ดังนั้นจึงเป็นแรงจูงใจให้เกิดธุรกิจการขายยาบ้า
4. ผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น รวมถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐบางคนเข้าไปมีส่วนร่วมทั้งทางตรง และทางอ้อมในขบวนการค้ายาบ้า
5. เนื่องจากนายทุน และผู้ประกอบการมุ่งหวังที่จะทำงานให้ได้มากขึ้น มีรายได้สูงขึ้น จึงสนับสนุนให้คนงานใช้ยาบ้าเป็นตัวกระตุ้นในการทำงานให้ได้มากขึ้น
6. ในระยะหลังได้มีสมาชิกเพิ่มขึ้น คือ เยาวชน นักเรียนและนักศึกษา จำนวนผู้ติดยาบ้าในกลุ่มนี้จึงเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างน่าเป็นห่วงอนาคตของสังคมไทย

ดังนั้นอาจจะกล่าวได้ว่า ตัวการที่ส่งเสริมให้ปัญหาการเสพยาบ้า แพร่กระจายและมีจำนวนผู้เสพยาบ้าจำนวนมาก ได้แก่ ผู้ที่แสวงหาประโยชน์จากการผลิตและจำหน่ายยาบ้า โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายของผู้อื่นและความเสียหายต่อสังคม ซึ่งพอจะจำแนกตัวการออกได้ ดังนี้

1. ผู้ผลิต
2. ผู้จำหน่าย
3. ผู้สนับสนุนให้การผลิต และการจำหน่ายดำเนินไปได้ โดยที่ผู้สนับสนุนจะได้ค่าคุ้มครอง ได้รับสินน้ำใจ หรือได้รับส่วนแบ่ง

การป้องกันแก้ไข

ปัญหาอย่า ถ้าจะให้การป้องกันและการแก้ไขได้ผล จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ต้องร่วมกันทำงานอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ต้องพยายามช่วยกันปราบปรามแหล่งผลิต ช่วยกันปลูกจิตสำนึกแห่งการปฏิเสธยาบ้า ขจัดข้าราชการและผู้มีอิทธิพลที่พัวพันเกี่ยวข้องกับรู้เห็นเป็นใจหรือได้รับผลประโยชน์จากการค้ายาบ้าอย่างจริงจัง อนึ่ง การป้องกันและแก้ไขอาจแยกพิจารณาแยกย่อยได้ ดังนี้ (สุพจน์ ชูสกุลยิ่ง,2541)

การป้องกัน

1. ปราบปรามแหล่งผลิตยาบ้าอย่างจริงจัง ทำลายวงจรการผลิตและทำลายแต่ละขั้นตอน ทั้งขั้นตอนนำเข้าสารเคมี วงจรการผลิต และวงจรการค้า โดยอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย
2. ช่วยกันสอดส่องผู้เผยแพร่ยาบ้า ทั้งผู้ขายปลีก ขายส่ง หากพบผู้ที่มีพฤติการณ์น่าสงสัย ควรแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเพื่อดำเนินการ
3. พ่อแม่ ผู้ปกครอง ครู - อาจารย์ ควรสอดส่องดูแล สังเกตเด็กในความดูแลเพื่อทราบพฤติกรรม และดำเนินการป้องกันให้ทัน
4. ให้ความรู้แก่ครู นักเรียน ถึงโทษของการเสพยาบ้า การให้ความรู้อาจใช้วิธีการอบรม การจัดนิทรรศการ
5. ไม่ทอดทิ้งใช้ยาเสพติดทุกชนิด เพราะติดง่าย เลิกยาก
6. ผู้เป็นนักเรียน นักศึกษา ควรดูหนังสือ ทำความเข้าใจบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ และไม่โหมดูหนังสือเฉพาะเวลาใกล้สอบผู้ทำงานกลางคืนควรพักผ่อนให้พอเพียงในเวลากลางวันเพื่อไม่ต้องใช้ยาบ้า
7. ครอบครัวต้องให้ความรักความอบอุ่นแก่สมาชิกในครอบครัวและอบรมสั่งสอนให้ประพฤติดี ประพฤติชอบ

การแก้ไข

1. ทำลายแหล่งผลิตและผลผลิตยาบ้าให้หมดสิ้นไป
2. รักษาผู้ป่วยที่ติดยาบ้า ซึ่งมีแนวรักษา ดังนี้
 - 2.1 การรักษาโดยใช้ยา ซึ่งเป็นการรักษาในลักษณะให้ยาบำบัดอาการเจ็บป่วยทางร่างกาย ซึ่งยากต่อการรักษาให้หายขาด เพราะผู้ติดยาบ้า เป็นการเจ็บป่วยทางจิตมากกว่าทางร่างกาย
 - 2.2 การรักษาทางด้านจิตใจ โดยจิตบำบัด ซึ่งจะใช้วิธีการใดบ้างขึ้นอยู่กับผู้ป่วยแต่ละราย การรักษาทางจิตบำบัดใช้วิธีการสอนให้รับรู้อันตรายจากการใช้ยาบ้า การทรมานร่างกายเพื่อให้เจ็บไม่กล้ากลับไปเสพยาเสพติดอีก การกำหนดหรือสร้างเป้าหมายในชีวิตให้ผู้ป่วย
 - 2.3 การบำบัดทางสังคม โดยอาศัยการให้กำลังใจ การให้คำแนะนำที่ถูกต้อง จากพ่อ แม่ ญาติพี่น้อง เพื่อนร่วมงาน และจากสังคม

การดำเนินการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา

มาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ปปส.) ดำเนินการอยู่นี้ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ ซึ่งจะต้องดำเนินการควบคู่กันไป คือ การลดตัวยาเสพติด หรือควบคุมไม่ให้มีการผลิตยาเสพติด (SUPPLY REDUCTION) ซึ่งได้แก่การปราบปรามผู้ผลิต ผู้ค้า และการควบคุมพัฒนาพื้นที่ที่มีการปลูกพืชเสพติด ส่วนอีกลักษณะหนึ่งคือ การลดความต้องการเสพหรือใช้ยาเสพติด รวมทั้งการขจัดปัญหายาเสพติด (DEMAND REDUCTION) เป็นการป้องกันคนไม่ให้ไปติดยาเสพติดและการบำบัดรักษาฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด

การป้องกันยาเสพติด เป็นมาตรการสำคัญมาตรการหนึ่ง ซึ่งมีแนวคิดว่าจะทำอะไรจึงจะทำให้คนไม่ติดยาเสพติด เข้าทำนองหลักคำสอนว่า กันไว้ดีกว่าแก้ จึงเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่ามาตรการป้องกัน เป็นแนวทางการแก้ปัญหายาเสพติดที่ถูกต้อง และได้ผลมากที่สุด

การป้องกันยาเสพติด หมายถึง การให้การศึกษา ข่าวสาร ความรู้ และข้อมูลในเรื่องคุณภาพชีวิต ยา และยาเสพติด ตลอดจนการป้องกันตนเอง ครอบครัว และชุมชน ให้รอดพ้นจากยาเสพติดด้วยวิธีการต่างๆ ไปสู่กลุ่มเป้าหมาย เพื่อเป็นภูมิคุ้มกันให้สามารถอยู่ท่ามกลางยาเสพติดได้โดยไม่พึ่งพายาเสพติด ถึงแม้จะประสบกับปัญหาตนเอง ครอบครัว รวมทั้งการปรับปรุงสภาพแวดล้อมใกล้ตัวที่มีส่วนผลักดันให้กลุ่มเป้าหมายไปใช้ยาเสพติด ควบคู่กันไปด้วย

การแบ่งกลุ่มเป้าหมายนั้น มีการจัดการแบ่งประชากรเป้าหมายไว้ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมายในสถานศึกษา หมายถึง เด็กและเยาวชนในสถานศึกษา ซึ่งในโครงการวิจัยเกี่ยวกับยาเสพติดที่ทำการศึกษามีกลุ่มเป้าหมายอยู่ในกลุ่มนี้ คือ กลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
2. กลุ่มเป้าหมายในชุมชน หมายถึง เด็กและเยาวชนในสถานศึกษา
3. กลุ่มเป้าหมายในสถานประกอบการ หมายถึง ผู้ใช้แรงงาน และผู้บริการในสาขาอาชีพต่างๆ
4. กลุ่มเป้าหมายเฉพาะ หมายถึง เป็นประชากรกลุ่มเป้าหมายที่มีความเสี่ยง ซึ่งต้องการรูปแบบดำเนินการที่เฉพาะ รวมทั้งกลุ่มชนที่มีรูปแบบทางสังคมและวัฒนธรรมของตน เช่น กลุ่มผู้ต้องขัง กลุ่มหญิงอาชีพพิเศษ เป็นต้น

มาตรการป้องกันยาเสพติดที่นิยมใช้กันในปัจจุบันพอจะสรุปได้ดังนี้

1. มาตรการทางการศึกษา เป็นการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการพัฒนาจิตใจ เพื่อเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับกลุ่มเป้าหมาย อันจะเป็นภูมิคุ้มกันยาเสพติด โดยบรรจุเนื้อหาผสมผสานไปในการเรียนการสอนวิชาต่างๆในระบบปกติ
2. มาตรการบริการสนเทศ เป็นการให้ข่าวสารความรู้เกี่ยวกับโทษ พิษภัยอันตรายของยาเสพติด และวิธีป้องกันยาเสพติด โดยผ่านช่องทางต่างๆ เพื่อที่จะให้กลุ่มเป้าหมายตระหนัก และ

ต้นตัวต่อปัญหาเสพยาเสพติด และเพื่อสร้างเจตคติ ค่านิยมที่ถูกต้อง ให้กับกลุ่มเป้าหมาย โดยมุ่งหวังที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีผลต่อการป้องกัน และการต่อต้านยาเสพติด

3. มาตรการทางเลือก เป็นการจัดกิจกรรม ที่จะช่วยในการส่งเสริมสนับสนุนและตอบสนองความต้องการในขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เพื่อให้รู้จักทางเลือกที่เหมาะสม นำไปสู่การมีชีวิตอย่างมีคุณภาพไม่ต้องพึ่งพายาเสพติด

4. มาตรการสอดแทรก เป็นการจัดกิจกรรมที่จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้มีปัญหาให้สามารถรู้จัดการคลี่คลายและแก้ปัญหา หรือเอาชนะอุปสรรคต่างๆ หรือหากมีการใช้ยาเสพติดอยู่แล้วก็ให้รู้จักเลิก และตัดสินใจที่จะใช้บริการทางสังคมต่างๆ เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างเหมาะสม

5. มาตรการการใช้นวัตกรรมใหม่ๆ เป็นการนำเอาวิธีการ กระบวนการ หรือเทคนิคใหม่ๆ มาใช้ในการดำเนินการป้องกันยาเสพติดให้เกิดประสิทธิภาพ

ในโครงการป้องกันการใช้น้ำยาในสถานศึกษานี้ ถือได้ว่าอยู่ในมาตรการบริการสนเทศ คือการให้ข่าวสารความรู้เกี่ยวกับโทษพิษภัยของยาบ้า การรู้จักป้องกันตนเองและคนรอบข้างไม่ให้ตกเป็นทาสยาบ้า อีกทั้งมุ่งหวังให้ครู อาจารย์ ได้ตระหนักถึงอันตรายของยาบ้าและหาแนวทางป้องกันให้สถานศึกษาเป็นเขตปลอดยาบ้าด้วย

2. แนวความคิดเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสาร

ข่าวสารเป็นปัจจัยสำคัญที่ใช้ประกอบการตัดสินใจในกิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์ ความต้องการข่าวสารจะเพิ่มมากขึ้น เมื่อบุคคลนั้นต้องการข้อมูลในการตัดสินใจ หรือไม่แน่ใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง บุคคลจะไม่รับข่าวสารทุกอย่าง ที่ผ่านเข้ามาสู่ตนทั้งหมด แต่จะเลือกรับรู้เพียงบางส่วนที่คิดว่ามีประโยชน์ต่อตน แรงผลักดันที่ทำให้บุคคลหนึ่ง ๆ ได้มีการเลือกรับรื้อนั้น เกิดจากคุณสมบัติพื้นฐานของผู้รับสารในด้านต่าง ๆ ได้แก่

1. องค์กรประกอบทางด้านจิตใจ เช่น กระบวนการเลือกรับข่าวสาร การเลือกรับรู้ตามทัศนคติ และประสบการณ์เดิมของตน

2. องค์กรประกอบทางด้านสังคม สภาพแวดล้อม เช่น ครอบครัว วัฒนธรรมประเพณีลักษณะทางประชากร เช่น อายุ เพศ ภูมิฐานะ การศึกษา ตลอดจนสถานภาพทางสังคม

แม็คคอมบส์ และ เบ็คเคอร์ (McCombs and Becker, 1979 อ้างใน เกษร ชิวหากาญจน์, 2541) ได้ให้ความเห็นว่า บุคคลเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน เพื่อตอบสนองความต้องการ 4 ประการคือ

1. เพื่อต้องการรู้เหตุการณ์ (Surveillance) โดยการติดตามความเคลื่อนไหว และ สังเกตการณ์ต่าง ๆ รอบตัวจากสื่อมวลชน เพื่อจะได้รู้ทันเหตุการณ์ ทันสมัย และรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่สำคัญที่ควรรู้

2. เพื่อต้องการช่วยตัดสินใจ (Decision) โดยเฉพาะการตัดสินใจ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน การเปิดรับข่าวสารทำให้บุคคลสามารถกำหนดความเห็นของตนต่อสภาวะหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ รอบตัวได้

3. เพื่อการพูดคุยสนทนา (Discussion) การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน ทำให้บุคคลมีข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการพูดคุยกับผู้อื่นได้

4. เพื่อความต้องการมีส่วนร่วม (Participation) เพื่อรับรู้ และมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ ความ เป็นไปต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม และรอบ ๆ ตัว

ในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน ผู้รับสารอาจมีกระบวนการในการเปิดรับข่าวสารต่างกัน ฉะนั้นสิ่งที่เป็นเป้าหมายของผู้ที่ทำการสื่อสารก็คือ การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพซึ่งเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อ ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความหมายต่อสารร่วมกัน แต่เนื่องจากแต่ละคนที่ทำการสื่อสารกันนั้น มีความแตกต่างกัน การสื่อสารไม่ประสบผลสมบูรณ์อย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นการสื่อสารที่ผิดพลาด หรือการสื่อสารที่ สัมเหลว จึงเกิดเป็นอุปสรรคที่มีผลต่อการสื่อสาร

ในการเกิดอุปสรรคที่มีผลต่อการสื่อสาร มีสาเหตุสำคัญดังนี้ (ปรมะ ๓๓๖๓, ๒๕๓๘)

1. การเลือกในการสื่อสาร (Selectivity In Communication) โดยปกติคนเรามักทำการเลือกว่า เราควรจะทำการสื่อสารอย่างไรตามความรู้สึก ตามความต้องการของเรา ในการสื่อสารการเลือกของเรา มี 4 ลักษณะ และมีความเกี่ยวข้องกันดังนี้

1.1 การเลือกรับหรือการเลือกใช้ (Selective Exposure) เราจะเลือกรับหรือเลือกใช้สารจากผู้ส่งสารที่เราพอใจเท่านั้น และโดยปกติแล้ว เราจะเลือกรับหรือเลือกใช้สารจากแหล่งที่เสนอความคิด และทัศนคติที่สอดคล้องกับความคิดและทัศนคติของเรา ทั้งนี้ เพราะว่าโดยธรรมชาติแล้วคนเรามีความต้องการที่จะอย่างยิ่งที่จะปกป้อง รักษาและส่งเสริม ความเป็นตัวเองของคน

1.2 การเลือกให้ความสนใจ (Selective Attention) เป็นขั้นต่อมา คือการเลือกให้ความสนใจต่อสารที่ได้รับ โดยปกติเรามักจะเลือกรับสารที่น่าสนใจหรือที่เรามีความสนใจ

1.3 การเลือกรับรู้และการเลือกตีความหมาย (Selective Perception and Interpretation) หลังจากที่เรานำสาร หรือเลือกใช้สารของผู้ส่งสารรายใดรายหนึ่ง เลือกให้ความสนใจแล้ว เรายังเลือกรับรู้และเลือกตีความจากสารที่เราได้รับอีกด้วย เราจะเลือกรับรู้ และเลือกตีความของสารตามประสบการณ์ของเรา การรับรู้ หรือการตีความหมายของสิ่งที่เราได้รับ มีความแตกต่างกันตามประสบการณ์ที่แตกต่างกัน ดังนั้นในบางครั้ง หากความหมายร่วมกัน หรือความเข้าใจร่วมกันไม่เกิด ก็อาจทำให้การสื่อสารผิดพลาดหรือล้มเหลวได้ และโดยปกติแล้ว เมื่อเรารับสารมาแล้ว เราจะเลือกรับรู้ และเลือกตีความหมายของสาร ซึ่งมักจะบิดเบือนสารเพื่อให้สอดคล้องกับทัศนคติและความเชื่อของเรา อีกด้วย

1.4 การเลือกจดจำ (Selective Retention) ขึ้นต่อมาคือ การเลือกจดจำเนื้อหาสาระของสารเข้าไว้เป็นประสบการณ์ของเราเพื่อจะนำไปใช้ในโอกาสต่อไปด้วย ดังนั้น เมื่อคน 2 ฝ่ายทำการสื่อสารกัน การเลือกของคนจึงมักจะเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร และอาจเป็นสาเหตุให้การสื่อสารผิดพลาดหรือล้มเหลวได้

2. การมีความหมายไม่ตรงกัน (Bypassing) หมายถึง การที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความหมายต่อสารไม่เหมือนกัน ความหมายของภาษาไม่ได้อยู่ที่คำ แต่ความหมายของภาษาอยู่ที่ผู้ใช้ โดยขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของคน คำๆหนึ่งจึงมีความหมายได้หลายความหมาย การสื่อสารผิดพลาดหรือล้มเหลวอันเนื่องมาจากการที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารมีความหมายต่อสารไม่เหมือนกันอาจเกิดขึ้นได้ เมื่อทั้งสองฝ่ายใช้คำเดียวกันแต่มีความหมายคนละอย่างหรือเมื่อทั้งสองฝ่ายใช้คำต่างกันแต่มีความหมายต่างกัน

ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงความหมายของภาษาอันเนื่องมาจากประสบการณ์ของแต่ละคน เกิดจากสาเหตุ 3 ประการ คือ

- ก. ความหมายเปลี่ยนไปตามเวลา
- ข. ความหมายเปลี่ยนไปตามท้องถิ่น
- ค. ความแตกต่างระหว่างความหมายทั่วไปกับความหมายทางเทคนิค

3. ความทับซ้อนระหว่างความรู้สึกกับความจริง (The Inference – Observation Confusion) อุปสรรคอีกอันหนึ่งของการสื่อสารก็คือการที่ผู้ทำการสื่อสาร ไม่รู้ตัวว่าสิ่งที่ตนพูดนั้นเป็นการพูดตามความรู้สึกของตน ไม่ใช่เป็นการพูดจากความจริงที่ตนได้พบเห็น ดังนั้นในการสื่อสาร หากผู้ที่ทำการสื่อสารใช้วิธีการพูดจากความรู้สึกและไม่รู้ตัวว่า สิ่งที่ตนพูดไปนั้น เป็นการสอดแทรกความรู้สึกของตน ไม่ใช่เป็นการพูดจากความจริงก็ย่อมก่อให้เกิดการผิดพลาด หรือบิดเบือนไปจากจริงได้

4. การไม่เปลี่ยนแปลงความเห็น (Frozen Evaluation) ข้อเสียสิ่งหนึ่งของคนโดยทั่วไปก็คือ เรามักจะไม่ค่อยยอมเปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิดของเรา เมื่อเรามีความเชื่ออย่างไร เราก็มักจะยึดมั่นในความคิดและความเชื่อของเรา ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

5. การมองไม่เห็นความแตกต่าง (Indiscrimination) การที่ผู้สื่อสารมองไม่เห็นความแตกต่างหรือแยกความแตกต่างระหว่างสิ่งสองสิ่งหรือหลายสิ่งไม่ได้ หรือทึกเอาว่าสิ่งนั้น คงเหมือนๆ กับสิ่งอื่นๆ ที่อยู่ในประเภทเดียวกัน ตัวอย่างเช่น การกำหนดลักษณะของคน (Stereotype) หมายถึงการเอาลักษณะกลุ่มมาใส่ให้เป็นลักษณะของคนซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มนั้น ทำให้สะกิดกั้นการสื่อสารที่มีรากฐานอยู่บนความจริง

6. การมีความคิดแบบสุดโต่ง (Polarization) หมายถึงการที่เรามองหรือตัดสินอะไรอย่างเด็ดขาด ไม่มีการประนีประนอม มองเห็นอะไรว่ามีเพียง 2 ลักษณะ ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างตรงกันข้าม ทำให้

จำกัดความคิดของเรา และสะกิดกันทางเลือกที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาต่างๆ รวมทั้งทำให้เราไม่เปิดรับความคิดเห็นที่แตกต่างไปจากเราอีกด้วย

7. การมีความคิดว่ารู้หมด (Allness) เป็นทัศนคติของคนซึ่งไม่รู้ตัวเอง ได้สรุปหรือข้อสังเกตที่ตนพบเห็น ทักท้วงเอาว่า สิ่งที่ดีคนพูดหรือรู้นั้น สมบูรณ์ เบ็ดเสร็จ ครบถ้วน แน่นอน และเป็นลักษณะทั้งหมด อันเกิดจากสาเหตุ 2 ประการ คือ

1. กระบวนการย่อหรือสรุป ทำให้ละทิ้งรายละเอียดบางอย่างไป
2. การต้องการความแน่นอน เป็นธรรมชาติของมนุษย์คือ เราจะรู้สึกสบายใจถ้าเราคิดว่าเรารู้ หรือมีความมั่นใจ และคนเรามักจะแสวงหาความแน่นอน อันเกิดจากสาเหตุประการหนึ่งประการใด ดังนี้ คือ

- การมีความรู้สึกลัวว่าไม่ปลอดภัย
- ความจำเป็นต้องรู้อย่างแท้จริง

สาเหตุต่าง ๆ ทั้ง 7 ประการนี้ เป็นสาเหตุสำคัญ ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ทำให้เกิดการสื่อสารผิดพลาด หรือล้มเหลว ซึ่งล้วนเกิดจากตัวผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสาร ไม่ว่าจะผู้นั้นจะอยู่ในฐานะผู้ส่งสาร หรือผู้รับสาร

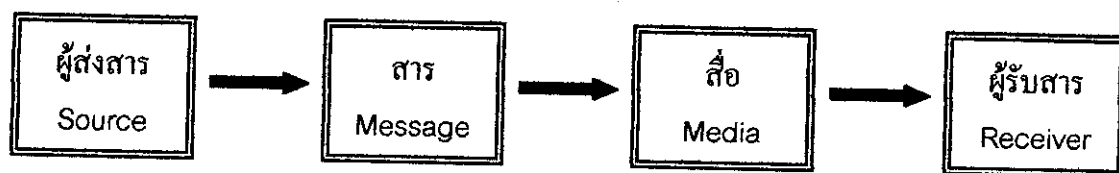
ดังนั้น ในการสื่อสารด้านการป้องกันยาบ้า ในสถานศึกษานี้ เราจำเป็นต้องคำนึงถึงสาเหตุแห่งอุปสรรคของการสื่อสาร เพื่อการเตรียมตัว และเข้าใจถึงสภาพแห่งการสื่อสารของคู่สื่อสารได้ ทำให้สามารถปรับปรุงประสิทธิภาพของการสื่อสารให้บรรลุผลได้ดียิ่งขึ้น

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับประสิทธิภาพของสื่อมวลชน และสื่อบุคคล

กระบวนการสื่อสาร ประกอบด้วยองค์ประกอบทางการสื่อสารที่สำคัญ ได้แก่

1. ผู้ส่งสาร (Source)
2. สาร (Message)
3. สื่อ (Media)
4. ผู้รับสาร (Receiver)

แบบจำลองกระบวนการสื่อสาร

องค์ประกอบทั้ง 4 นี้ จะมีความสำคัญในการกำหนดความสำเร็จของการสื่อสาร ที่ทำให้ผู้รับสารเกิดความรับรู้ ความเข้าใจ มีทัศนคติ และพฤติกรรมไปในแนวทางที่ผู้ส่งสารต้องการ

สื่อ (Media) คือ พาหนะที่นำพาข่าวสารจากผู้ส่งสาร ไปยังผู้รับสาร ซึ่งจำแนกได้ 2 ประเภทใหญ่ คือ (เสถียร เขยประทับ, 2528)

1. สื่อมวลชน (Mass Media)
2. สื่อบุคคล (Personal Media)

สื่อมวลชน หมายถึง สื่อที่ทำให้ผู้รับสาร ซึ่งอาจเป็นบุคคลเดียวหรือกลุ่มบุคคล ที่สามารถส่งข่าวสารข้อมูล ไปยังผู้รับสารกลุ่มเป้าหมายจำนวนมาก และอยู่อย่างกระจัดกระจายได้ในเวลาอันรวดเร็ว สื่อมวลชนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และโปสเตอร์

สื่อมวลชนในกระบวนการสื่อสารมวลชน เป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะโดยทั่วไปที่แตกต่างจากการสื่อสาร ในรูปแบบอื่นๆ 2 ประการ ได้แก่

1. กลุ่มผู้รับสารจะต้องเป็นกลุ่มคนขนาดใหญ่ ซึ่งไม่ใช่ผู้ที่อยู่ในสังคม หรือมีประสบการณ์ร่วมกัน แต่เป็นกลุ่มคนที่มีความหลากหลาย และมีลักษณะแตกต่างกันไป ไม่จำเป็นต้องรู้จักหรือมีประสบการณ์คล้ายคลึงกันมาก่อน

2. สื่อที่ใช้ในการสื่อสารมวลชน จะเป็นประเภทสื่อที่สัมผัสได้ด้วยการมองเห็น (Visual Transmitter หรือ Visual Media) เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และโปสเตอร์ สื่อที่สัมผัสได้ด้วยการฟัง (Audio Transmitter) เช่น วิทยุ และสื่อที่สัมผัสได้ด้วยการมองเห็นและการฟัง (Audio-Visual Transmitter) ได้แก่ โทรทัศน์ เป็นต้น

สื่อบุคคล หมายถึง ตัวบุคคลที่ผู้นำพาข่าวสารจากบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลหนึ่ง โดยการอาศัยการติดต่อสื่อสารแบบตัวต่อตัว ระหว่างบุคคล 2 คน หรือมากกว่า 2 คนขึ้นไป สื่อบุคคลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ญาติ พี่น้อง (บุคคลในครอบครัว) เพื่อนบ้าน เพื่อนในชั้นเรียน เจ้าหน้าที่ ครู อาจารย์

การสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Communication)

ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสารสามารถที่จะซักถามทำความเข้าใจ และมีปฏิริยาโต้ตอบซึ่งกันและกันได้ทันที การสื่อสารระหว่างบุคคลนั้นมียุทธศาสตร์ประกอบของการสื่อสารอยู่อย่างครบถ้วน คือ ผู้ส่งสาร สาร สื่อ ผู้รับสาร ผล และปฏิริยาสนองกลับ

Rogers และ Shoemaker กล่าวว่า ในกรณีที่ต้องการให้บุคคลใดๆ เกิดการยอมรับสารนั้น ควรจะใช้การสื่อสารระหว่างบุคคล โดยใช้สื่อบุคคลเป็นผู้เผยแพร่ข่าวสาร สื่อบุคคลนี้ จะมีประโยชน์มากในกรณีที่ผู้ส่งสารหวังผล ให้ผู้รับเกิดการเปลี่ยนแปลง ในระดับทัศนคติและพฤติกรรมใน

การรับสาร นอกจากนี้ยังเป็นวิธีช่วยให้ผู้รับสารมีความเข้าใจกระจ่างชัด และตัดสินใจรับสารได้อย่างมั่นใจยิ่งขึ้น

ประสิทธิภาพของสื่อบุคคล

เสถียร เขยประทับ (2525) ได้กล่าวถึงประสิทธิภาพของสื่อบุคคลไว้ดังนี้

1. สามารถทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข่าวสารแบบบุคคลวิถี ถ้าผู้รับสารไม่เข้าใจในสารสามารถที่ไต่ถาม หรือ ขอข่าวสารเพิ่มเติมจากผู้ส่งสารได้ในเวลาอันรวดเร็ว ส่วนตัวผู้ส่งสาร ก็สามารถปรับปรุงแก้ไขสารที่ส่งออกไปให้เข้ากับความต้องการและเข้าใจผู้รับสารได้ในเวลารวดเร็วเช่นกัน

การที่ช่องทางที่เป็นสื่อระหว่างบุคคลมีปฏิริยาตอบสนอง หรือปฏิริยาสะท้อนกลับสามารถทำให้ลดอุปสรรคของการสื่อสารที่เกิดจากการเลือกรับสาร การเลือกแปล หรือตีความสารและการเลือกจำสารได้

2. สามารถที่จะจูงบุคคลให้เปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ฝังลึกได้

การสื่อสารระหว่างบุคคลแบ่งเป็น 2 ประเภท (เสถียร เขยประทับ, 2525)

1. ติดต่อโดยตรง (Direct Contact) การติดต่อโดยตรงนี้ใช้สื่อบุคคล ในการเผยแพร่ข่าวสารโดยวิธีเยี่ยมบ้าน เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีกับประชาชน วิธีนี้หากประชาชนหรือผู้รับสารไม่เข้าใจก็สามารถซักถามทำความเข้าใจได้ เป็นอย่างดี

2. การติดต่อโดยกลุ่ม (Group Contact of Community Public) คือการติดต่อโดยผ่านกลุ่ม กลุ่มจะมีอิทธิพลต่อบุคคลส่วนรวม กลุ่มต่างๆ ช่วยให้การสื่อสารของบุคคลบรรลุเป้าหมายได้

เบตติงฮอส (Bettinhaus, 1968 : 180 อ้างใน ทดวาลัย พอใจ , 2536) กล่าวว่า สื่อมวลชนเป็นเพียงตัวเสริมความเชื่อ และ ทัศนคติที่มีอยู่เดิม ให้ฝังแน่นมากกว่าจะเปลี่ยนแปลงทัศนคติอย่างสิ้นเชิง แต่อาจเปลี่ยนแปลงการรับรู้ได้บ้างในขอบเขตอันจำกัดของประสบการณ์ ฉะนั้นสื่อมวลชนจึงเป็นเพียงแหล่งความคิด และเป็นผู้วางแนวทางในการเปลี่ยนแปลงเท่านั้น กิจกรรมต่างๆที่เกิดขึ้นของมนุษย์นั้น เป็นผลมาจากการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล แบบเห็นหน้ากันทั้งสิ้น

นอกจากทฤษฎีการสื่อสารแบบหลายขั้นตอน (Multi-Step Flow of Communication) ยังกล่าวไว้ว่า ข่าวสารส่วนใหญ่ที่เผยแพร่จากสื่อมวลชน ไปยังประชาชนเป้าหมายนั้น มักจะผ่านผู้นำความคิดเห็น (Opinion Leader) หรือผู้ที่เข้าถึงสื่อมากกว่าก่อน แล้วบุคคลนั้น จะนำเอาข่าวสารข้อมูลที่ได้รับไปเผยแพร่แก่ประชาชนเป้าหมายคนอื่นต่อไป ซึ่งในการถ่ายทอดข่าวสารแต่ละครั้งของผู้รับสารแต่

ละครั้ง ของผู้รับสารคนทำยาๆ จะได้รับข่าวสารที่มีทัศนคติของกลุ่มสนทนาแรกไปด้วย ซึ่งอาจมีผลไม่น้อยที่ทำให้ผู้รับสารคล้อยตาม (Katz, 1955)

การนำเอาสื่อมวลชนมาใช้ควบคู่กับสื่อระหว่างบุคคล สามารถลดอุปสรรคของการสื่อสารที่เกิดจากการเลือกรับสาร (Selective exposure) ได้สื่อระหว่างบุคคลจะทำหน้าที่สนับสนุนผล หรืออิทธิพลที่เกิดจากสารของสื่อมวลชน และ Media Forums จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของสารที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของผู้รับสาร โดยช่วยลดอุปสรรคของการสื่อสาร อันเกิดจากการเลือกรับสาร (Selective exposure) และการตีความสาร (Selective perception) (เสถียร เชยประทับ, 2525)

นอกจากสื่อ 2 ประเภทนี้แล้ว ยังมีสื่ออีกประเภทหนึ่งที่ใช้ถ่ายทอดข่าวสารไปยังมวลชน บุคคล หรือกลุ่มคน สร้างขึ้นเพื่อใช้ติดต่อกับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะ เรียกว่า สื่อเฉพาะกิจ (Specialized Media) ได้แก่ สื่อประเภทโสตทัศนูปกรณ์ (Audio-Visual Media) และสิ่งพิมพ์ (Printed Media)

สื่อสิ่งพิมพ์เป็นสื่อที่ได้รับความนิยม ใช้สร้างความสนใจ สร้างทัศนคติที่ดี และใช้เผยแพร่ความรู้ในหน่วยงานต่างๆ ปัจจุบันมีการผลิตสื่อสิ่งพิมพ์เพื่อใช้ในการพัฒนาประเทศมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากสิ่งพิมพ์เหล่านี้สามารถนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวางและสะดวก อย่างไรก็ตาม คุณลักษณะที่ดีของการใช้สื่อเพื่อการพัฒนา คือ ผู้ใช้สามารถนำข่าวสารของการพัฒนาเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งของโครงการพัฒนาโครงการใดโครงการหนึ่งซึ่งต้องการจะทำการรณรงค์เฉพาะเรื่องนั้นกับประชาชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นเป้าหมายของการพัฒนาได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพของประชาชนกลุ่มเป้าหมาย (ประมะสตะเวทิน, 2538 : 100) ดังในโครงการป้องกันการใช้ยาบ้าในสถานศึกษานี้ มีการใช้การจัดนิทรรศการในสถานศึกษา การคิดโปสเตอร์ และแจกแผ่นพับ เพื่อเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า และรู้จักป้องกันตัวเอง และคนรอบข้างไม่ให้ตกเป็นทาสของยาบ้า

โรเจอร์ (ROGER) ได้กล่าวเปรียบเทียบประสิทธิภาพของสื่อมวลชนและสื่อบุคคลไว้ว่า จากผลการวิจัยต่างๆ พบว่า สื่อมวลชนสามารถเปลี่ยนแปลงการรับรู้ซึ่งหมายถึงการเพิ่มพูนความเข้าใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่การสื่อสารระหว่างบุคคลนั้นมีประสิทธิภาพมากกว่า เมื่อวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารอยู่ที่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติเพราะข่าวสารที่ถ่ายทอดออกจากสื่อมวลชนอย่างเดียว ไม่สามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ฝังแน่น หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ (ROGER, 1978 : 291 อ้างถึงใน สุภารักษ์ จูตระกูล, 2537 : 13)

แคทซ์และลาซาร์เฟลด์ (KATZ AND LAZARSELD) เห็นว่า การสื่อสารระหว่างบุคคลมีผลต่อการทำให้ผู้รับสารยอมรับที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และยอมรับที่จะให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ มากที่สุด ฉะนั้นสื่อบุคคลจึงมีความสำคัญมากกว่าสื่อมวลชนในชั้นงูใจ ส่วนสื่อมวลชนจะมีความสำคัญกว่าในชั้นของการให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง และอาจมีผลบ้างในการสร้างทัศนคติในเรื่องที่บุคคลยังไม่เคยรับรู้มาก่อน (KATZ AND LAZARSELD, 1955 : 27 อ้างถึงใน สุภารักษ์ จูตระกูล, 2537 : 13)

จะเห็นว่าสื่อแต่ละสื่อย่อมมีความสามารถต่างกัน ผู้ส่งสารจึงต้องเลือกว่าจะใช้สื่ออะไร ยิ่งผู้ส่งสารใช้สื่อที่สามารถนำสารไปสู่การรับรู้หรือการรับสารของผู้รับสารได้มากทางใด โอกาสที่ผู้รับสารจะได้รับสารและเข้าใจสารก็จะมีมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น ในการสื่อสารสมัยใหม่จึงมีการนำเอาสื่อหลายชนิดมาใช้ร่วมกันในการส่งสารไปยังผู้รับสาร เพื่อให้ผู้รับสารสามารถรับสารได้หลายทาง วิธีการดังกล่าวเรียกว่า สื่อผสม (MEDIA MIX หรือ MULTI-MEDIA) และหากการใช้สื่อผสมนั้นเป็นการผสมกันระหว่างสื่อมวลชนกับสื่อระหว่างบุคคล สื่อผสมดังกล่าวเรียกว่า MEDIA FOU M ดังนั้น ผู้ส่งสารจึงต้องตัดสินใจในการเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร (ประมาะ สตะเวทิน :2538,72)

4. แนวความคิดเกี่ยวกับความรู้และทัศนคติ

แนวความคิดเกี่ยวกับความรู้

การรับรู้ทางการสื่อสาร และการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เกือบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่จะกล่าวถึง การสื่อสาร โดยไม่กล่าวถึงการเรียนรู้ (Read Hadley : 1972 อ้างถึงใน เกยูร ชิวหากาญจน์ ,2541:24-25) การสื่อสารเป็นผลมาจากกระบวนการของการเรียนรู้ และการเรียนรู้ที่เป็นผลอย่างหนึ่งของการสื่อสาร นักสังคมศาสตร์หลายท่าน ได้เน้นถึงหลักการของการเรียนรู้บางประการ ซึ่งเป็นประโยชน์มากสำหรับการทำการสื่อสาร กล่าวคือ

1. บุคคลจะมีความรู้ความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการศึกษาเรื่องราวใด ๆ ก็ตาม จำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงลักษณะของกลุ่มเป้าหมาย เป็นต้นว่า คนหนุ่มสาว จะเรียนรู้ได้เร็ว และง่ายกว่าคนแก่ คนฉลาดเข้าใจในสิ่งต่างๆ ที่ซับซ้อนได้ง่ายกว่าคนโง่
2. การเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับการตอบสนองทางอารมณ์ โดยทั่วไปแล้ว การสรรเสริญจะให้ประสิทธิภาพในการเรียนรู้มากกว่าการทำโทษ แต่บางครั้งการถูกทำโทษก็ก่อให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีเช่นเดียวกัน ถ้ามีการกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองทางอารมณ์อย่างรุนแรง เนื่องจากคนเรามักจะเรียนรู้ภายหลังจากได้รับความเจ็บปวดเสมอ
3. การแสดงให้เห็นว่าควรทำอย่างไรดีกว่าการบอกเฉยๆ เพราะการแสดงถึงวิธีการให้ผู้รับสารเห็นว่าควรทำอย่างไร เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการเรียนรู้ในเรื่องที่ซับซ้อน
4. ทัศนคติ ที่ผู้รับมีต่อผู้ส่งสาร จะมีผลต่อทัศนคติที่มีต่อสารนั้นด้วย บางครั้งการที่บอกว่า "ใครเป็นคนพูด" มีความสำคัญพอๆ กับบอกว่า "พูดอะไร" อย่างไรก็ตาม ในระยะยาวตัวสารจะมีความสำคัญมากกว่า
5. ความจำมีความสัมพันธ์กับความสดใหม่ เรามักจะจำ และมีการตอบสนองต่อข่าวสารที่เพิ่งได้รับสดๆ และการให้ข่าวสารซ้ำ กันก่อให้เกิดการจดจำ และเก็บสารนั้นไว้
6. การมีส่วนร่วมทำให้เกิดการเรียนรู้ คนเราจะเรียนรู้ได้ดีขึ้นเมื่อได้มีการทดลองทำ

7. การนำเสนอด้วยวิธีแปลกใหม่ที่เป็นการกระตุ้น ให้เกิดการตอบสนองทางอารมณ์สูง จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพ ในการเรียนรู้มากกว่าการนำเสนอด้วยวิธีธรรมดา

เบนจามิน บี บลูม (Benjamin B. Bloom , 1971) ได้กล่าวถึงความสามารถที่เกื้อหนุนจากการเรียนรู้ว่ามีองค์ประกอบ 6 ประการ คือ

1. ความรู้ (Knowledge) ทำให้ทราบถึงความสามารถในการจดจำ และระลึกเหตุการณ์ หรือ ประสบการณ์ที่เคยพบมาแล้ว แบ่งเป็น

ก. ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหา

ข. ความรู้เกี่ยวกับกลวิธี และการดำเนินการที่เกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

2. ความเข้าใจ (Comprehensive) ทำให้ทราบถึงความสามารถในการใช้สติปัญญา และ ทักษะเบื้องต้น แบ่งเป็น

ก. การแปลความ คือ แปลจากแบบหนึ่งไปสู่อีกแบบหนึ่ง โดยรักษาความหมายให้ ถูกต้อง

ข. การตีความ คือ ขยายจากเนื้อหาเดิมด้วยการสร้างขึ้นในรูปแบบใหม่

3. การนำไปใช้ (Application)

4. การวิเคราะห์ (Analysis)

5. การสังเคราะห์ (Synthesis)

6. การประเมินค่า (Evaluation)

แพททริก เมียร์ดิสท์ (Patrick Meredith , 1973) ได้พูดถึงความรู้ว่าจำเป็นต้องมียุทธศาสตร์ประกอบ 2 อย่าง คือ ความเข้าใจ การคงอยู่ (Understanding and Retaining) เพราะ ความรู้ หมายถึงการที่สามารถ จำได้ถึงบางสิ่ง ซึ่งเราเข้าใจมาแล้ว

ดังนั้น เมื่อกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งทำการวิจัยได้อ่าน รับชม หรือฟังสารเพื่อมุ่งใจให้เห็นประโยชน์ แล้วก็จะเกิดความเข้าใจ และจดจำในเนื้อหานั้นๆด้วย โดยที่อาจจะไม่ครอบคลุมทั้งหมด แต่การรับรู้ บ่อยครั้งหรือซ้ำ ก็จะทำให้ผู้รับสารได้ข้อมูลต่างๆ โดยไม่รู้ตัว

แนวความคิดเกี่ยวกับ ทักษะคิด

ความหมายของ "ทักษะคิด" ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายประการ เช่น พจนานุกรมฉบับ ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525(2525:389) ได้ให้ความหมายของคำว่าทักษะคิดว่า หมายถึง แนวความคิด ทักษะคิด มาจากรากศัพท์ ภาษาละติน ว่า "aptus" แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม นำมาใช้ในความหมาย ของ ทักษะคิด หมายถึง ท่าทีที่แสดงออกมาของบุคคล ซึ่งบ่งสภาพของจิตใจ ได้แก่ ความรู้สึก หรือ อารมณ์ ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Gordon W.Allport, 1967) "ทักษะคิด" คือ ภาวะทางจิต ซึ่งทำให้บุคคล

พร้อมที่จะได้ตอบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากประสบการณ์ และ เป็นตัวกำหนดทิศทางที่แต่ละบุคคล จะตอบสนองต่อสิ่งของ และเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง

ไซรัส เมซาค และ ริชาร์ดสัน (Cyrus Mayshark and E. Richardson) ระดับความรู้สึกที่เกี่ยวข้องกับภาวะจิตใจของบุคคลที่มีต่อวัตถุ เป็นศักยภาพของพฤติกรรม หรือ ส่วนที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมทางบวก หรือทางลบ ต่อสถานการณ์ บุคคล หรือวัตถุ ทักษะคิดเป็นแรงที่มีอยู่ภายใน วัตถุประสงค์จากปฏิกิริยาต่อตัวกระตุ้น ทักษะคิดเป็นสิ่งที่เกิดจากจิตใจที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ และ จะแสดงออกทางกาย

ชอร์ และ ไรท์ (M.L. Shaw. And I.M. Wright) ได้ให้ความหมาย "ทักษะคิด" ไว้ว่าหมายถึง ความรู้สึกทางจิตใจของบุคคล เนื่องจากการเรียนรู้ ตลอดจนประสบการณ์ ซึ่งกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ในการตอบสนองสิ่งเร้า หรือจินตนาการต่าง ๆ ที่บุคคลเข้าไปเกี่ยวข้อง

นอร์แมน แอล มัน (Norman L.Man, 1971:77) "ทักษะคิด" หมายถึง ความรู้สึก และ ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งของ บุคคล สถานการณ์ สถาบัน และ ข้อเสนอใด ๆ ในทางที่ยอมรับ หรือปฏิเสธ ซึ่งมีผลทำให้บุคคลพร้อมที่จะแสดงปฏิกิริยา ตอบสนอง ด้วยพฤติกรรมอย่างเดียวกันตลอด

ชัตติยา กรณสูต (2516) อธิบายว่า ทักษะคิด หมายถึง ความรู้สึกที่คนเรามีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือหลายสิ่งก็ตาม ในลักษณะที่เป็นอัตวิสัย (Subjective) อันเป็นพื้นฐานเบื้องต้น หรือมีผลให้เกิดการกระทบ หรือแสดงออกที่เรียกว่า "พฤติกรรม"

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2523) อธิบายว่า ทักษะคิด หมายถึง สภาวะของความพร้อมหรือแนวโน้มที่จะกระทำ หรือมีปฏิกิริยาต่อสิ่งเร้า สิ่งหนึ่งสิ่งใดในลักษณะบางอย่าง ทักษะคิดนี้จะแสดงออกให้เห็นจากคำพูด หรือ พฤติกรรม เมื่อได้ผลสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทักษะคิดนั้น แต่ละคนจะมีทักษะคิดต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากน้อยต่างกัน แต่ลักษณะที่สำคัญของทักษะคิด ก็คือ "ความเป็นนามธรรม" (Abstraction) การศึกษาทักษะคิด จึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อที่จะทำการเปลี่ยนแปลง โดยกระบวนการต่าง ๆ เช่นการสื่อสาร การศึกษา เป็นต้น

สุชา จันทร์อม (2524) ทักษะคิด หมายถึง ความรู้สึก หรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อ บุคคล วัตถุ สิ่งของ หรือ สถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้สึก หรือ ท่าทีนี้ จะเป็นไปในทำนองพึงพอใจ หรือไม่พึงพอใจเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้

ทักษะคิด เป็นดัชนีชี้ว่า บุคคลนั้นคิด และรู้สึกอย่างไรกับคนรอบข้าง วัตถุ หรือ สิ่งแวดล้อม ตลอดจนสถานการณ์ต่าง ๆ โดยทักษะคิดนั้นมีรากฐานมาจากความเชื่อ ที่อาจส่งผลถึงพฤติกรรมในอนาคตได้ ทักษะคิดจึงเป็นเพียงความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า และเป็นมิติของการประเมินเพื่อ

แสดงว่า ชอบ หรือ ไม่ชอบต่อประเด็นหนึ่งๆ ซึ่งถือเป็นการสื่อสารภายในบุคคล (Intrapersonal Communication) ที่เป็นผลกระทบมาจากการรับสาร อันจะส่งผลถึงพฤติกรรมต่อไป (สุรพงษ์ โสภนะเสถียร, 2533)

โดยสรุป "ทัศนคติ" ในงานวิจัยนี้เป็นเรื่องของจิตใจ ความเชื่อ ท่าที ความรู้สึกนึกคิด และความโน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อข้อมูลข่าวสารเรื่องสิ่งแวดล้อมที่ได้รับมา ซึ่งเป็นไปได้ทั้งเชิงบวกและเชิงลบ ทัศนคตินี้มีผลให้มีการแสดงพฤติกรรมออกมา จะเห็นได้ว่าทัศนคติประกอบด้วยความคิดที่มีผลต่ออารมณ์ และ ความรู้สึกนั้น ออกมาโดยทางพฤติกรรม ดังที่ การ์เตอร์ ลินเซ และเอลเลียท อาร์สัน (Gardner Lindzey และ Elliot Arson" 1969) เชื่อว่าทัศนคติ เป็นพลังอันสำคัญที่ทำให้คนเราแสดงพฤติกรรมออกมา

องค์ประกอบของทัศนคติ

ซิมบาโด และ เอบบีเซน (Zimbardo and Ebbesen, 1970) กล่าวถึง องค์ประกอบของทัศนคติไว้ 3 ประการ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ ความนึกคิด (The Cognitive Component) เป็นส่วนที่เป็นความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ทั่วไป ทั้งสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ หากบุคคลมีความรู้ หรือมีความคิดว่าสิ่งใดดีก็มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น หากมีความรู้มาก่อนว่าสิ่งใดไม่ดี ก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (The Affective Component) เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์เกี่ยวเนื่องกับสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีผลแตกต่างกัน ตามบุคลิกของคนนั้น เป็นลักษณะที่เป็นค่านิยมของแต่ละบุคคล
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (The Behavior Component) คือการแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด และความรู้สึก

การเกิดทัศนคติ (Attitude Formation)

ทัศนคติ เกิดจากการเรียนรู้ (Learning) รับรู้ (Perception) จากแหล่งทัศนคติ (Source of Attitude) ต่าง ๆ ที่มีอยู่มากมาย และที่ทำให้คนเกิดทัศนคติที่สำคัญ คือ

1. ประสบการณ์เฉพาะอย่าง (Specific Experience) เมื่อบุคคลมีประสบการณ์เฉพาะอย่างต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางที่ดี หรือไม่ดีจะทำให้เกิดทัศนคติต่อสิ่งนั้น ไปตามทิศทางที่เคยมีประสบการณ์มาก่อน
2. การติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น (Communication with others) จะทำให้เกิดทัศนคติจากการรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ จากผู้อื่นได้
3. สิ่งที่เป็นแบบอย่าง (Models) การเลียนแบบผู้อื่น ทำให้เกิดทัศนคติขึ้นได้ เช่น เด็กที่เคารพเชื่อฟังพ่อแม่ จะเลียนแบบการแสดงท่าทางในการชอบ หรือไม่ชอบ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ตามมาด้วย อาจจะเป็นการเลียนแบบผู้นำความคิด นักแสดงผ่านสื่อต่าง ๆ ก็ได้

4. ความเกี่ยวข้องกับสถาบัน (Institutional Factors) ทักษะคิดแบบอย่าง เกิดขึ้นเนื่องจากความเกี่ยวข้องกับสถาบัน เช่น โรงเรียน วัด หน่วยงานที่สังกัด

เมื่อพิจารณาจากแหล่งที่มาของทัศนคติดังกล่าวแล้ว จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบสำคัญที่เป็นตัวเชื่อมโยงให้เกิดทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ ก็คือ การติดต่อสื่อสาร ทั้งนี้เพราะไม่ว่าทัศนคติ จะเกิดจากประสบการณ์เฉพาะอย่าง สิ่งที่เป็นแบบอย่าง หรือเกี่ยวข้องกับสถาบัน ก็จะต้องมีการสื่อสารแทรกอยู่จึงอาจกล่าวได้ว่าการสื่อสารเป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างมาก ที่มีผลทำให้เกิดทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของมนุษย์นั้น มีกระบวนการเปลี่ยนแปลงอยู่ 3 ระดับ คือ (จุมพล รอดคำดี, 2532)

1. การเปลี่ยนแปลงความคิด สิ่งที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ จะมาจากข้อมูลข่าวสารใหม่ ซึ่งอาจมาจากสื่อสารมวลชน และบุคคลอื่น ๆ
2. การเปลี่ยนความรู้สึก การเปลี่ยนในระดับนี้จะมาจากประสบการณ์ หรือ ความประทับใจ หรือสิ่งที่ทำให้เกิดความสะเทือนใจ
3. การเปลี่ยนพฤติกรรม เป็นการเปลี่ยนแปลงวิธีการดำเนินในสังคม ซึ่งไปมีผลต่อบุคคลทำให้ต้องปรับพฤติกรรมเดิมเสียใหม่

การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว มีส่วนเกี่ยวข้องกันโดยตรง ถ้าความคิด ความรู้สึก และ พฤติกรรมถูกกระทบไม่ว่าจะในระดับใดก็ตาม จะมีผลต่อการเปลี่ยนทัศนคติทั้งสิ้น นอกจากนี้องค์ประกอบต่าง ๆ ในกระบวนการสื่อสาร เช่น คุณสมบัติของผู้ส่งสาร และ ผู้รับสาร ลักษณะของข่าวสาร ตลอดจนช่องทางในการสื่อสาร เช่น คุณสมบัติของผู้ส่งสาร และ ผู้รับสาร ลักษณะของข่าวสาร ตลอดจนช่องทางในการสื่อสาร ล้วนแล้วแต่มีผลกระทบต่อกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติได้ทั้งสิ้น

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จินดา เศรษฐินทร์ (2535) ศึกษาการใช้ยาบ้าในคนขับรถบรรทุก และศึกษาเปรียบเทียบการตรวจหา แอมเฟตามีนในปีสวะของอาสาสมัครที่ได้รับยาต่าง ๆ พบว่า ผู้ขับรถบรรทุก ร้อยละ 82 เคยใช้ยาบ้า (ยาเม็ด) มาก่อน เวลาเสพยาบ้ามีทั้งเสพยาบ้าร่วมกับยาสูบกำลั้ง และ เสพยาบ้า อย่างเดียวปริมาณที่เสพยาบ้าเฉลี่ย หนึ่งในสี่ถึงครึ่งเม็ด โดยซื้อในราคา 15-25 บาท ต่อเม็ด ผู้ขับรถบรรทุกร้อยละ 56.7 เชื่อว่ายาบ้าเป็นสารเสพติด และ จะใช้เฉพาะเวลาขับรถเท่านั้น ระยะทางในการขับรถ รายได้ที่มีเรื่องของจำนวนเที่ยวมาเกี่ยวข้อง ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า และ ทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า มีความสัมพันธ์กับการใช้ยาของ

ผู้ขับรถบรรทุก โดยมีทัศนคติ และการมีอิสระที่จะพักเป็นตัวแปรอิสระที่สามารถอธิบาย การผันแปรของ ความรุนแรงในการใช้ยาบ้าได้มากที่สุด

ศรเทพ เริงยุทธนาชีวิน (2538) ศึกษาเรื่อง การสื่อสารเพื่อป้องกันยาเสพติดของกลุ่มผู้ใช้ แรงงาน โรงงานอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพ และปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่จะ ได้รับข่าวสาร เรื่องยาเสพติดและการป้องกันจากโทรทัศน์มากที่สุด ส่วนความรู้เรื่องสารเสพติดนั้น ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ จะทราบว่า อะไร คือสารเสพติด แต่จะไม่ทราบอันตรายของยาเสพติดแต่ละ ประเภท สื่อที่น่าเชื่อถือที่สุดเรื่องโทษและพิษภัยของยาเสพติด คือ สื่อบุคคล ซึ่ง ได้แก่ พ่อแม่ ส่วนอายุ การศึกษา รายได้ มีความสัมพันธ์กับอัตราการเปิดรับสารด้านการป้องกันยาเสพติดทางสื่อมวลชน และ สื่อบุคคล ส่วนเพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระยะเวลาในการทำงานของผู้ใช้แรงงาน ไม่มีความสัมพันธ์ กับความรู้เกี่ยวกับสารด้านการป้องกันยาเสพติด จากสื่อมวลชน และสื่อบุคคล

รายได้ การศึกษาของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับสาร ด้านการป้องกันยาเสพติด ที่ได้รับจากสื่อมวลชน และสื่อบุคคล ส่วนเพศ อายุ สถานภาพการสมรส ระยะเวลาในการทำงานของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับ สารด้านการป้องกันยาเสพติด จากสื่อมวลชน และสื่อบุคคล และไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการ ใช้ยาเสพติดและการป้องกัน

การศึกษาของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการ ใช้ ยาเสพติดและการป้องกัน นอกจากนั้นพบว่า อัตราการเปิดรับสารด้านการป้องกันยาเสพติดจาก สื่อมวลชน และสื่อบุคคล มีความสัมพันธ์กับความรู้ และทัศนคติต่อการ ใช้ยาเสพติดและการป้องกัน

ปวีณา ศรีบูรณ์ (2539 หน้า, 93-111) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพปัญหาการดำเนินงานป้องกัน ยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร เพื่อ ศึกษาสภาพ และเปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าการดำเนินงานป้องกัน ยาเสพติดในโรงเรียน ส่วนใหญ่มีคณะกรรมการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด มีการวางแผนการ ดำเนินงาน มีการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนที่มีปัญหา ยาเสพติด มีการจัดกิจกรรมเสริมความรู้เรื่อง ยาเสพติด มีการสำรวจใช้ยาเสพติดของนักเรียน ซึ่งพบว่ามีการใช้ยาเสพติดมากที่สุด รองลงมาคือสาร ระเหย แอมเฟตามีน สุรา กัญชา และเฮโรอีน ตามลำดับ การขอความร่วมมือจากผู้ปกครองในการแก้ไข ปัญหา ยาเสพติด การได้รับการนิเทศงานป้องกันยาเสพติดจากศึกษานิเทศ การดูแลสถานที่ลับคาที่เอื้อ ต่อการเสพยาเสพติด และประสบการณ์ของครูในเรื่องการป้องกันยาเสพติดเป็นปัญหาระดับปานกลาง สำหรับการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด ระหว่างโรงเรียนขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษ พบว่า เป็นปัญหาไม่แตกต่างกัน

ขวัญใจ ผลิเจริญสุข (2539) ได้ศึกษา การสื่อสารในครอบครัว กับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ(Survey Research) และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบธรรมดา (Simple random sampling) มีเครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม พบผลดังนี้คือ นักเรียนส่วนใหญ่มีรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบเปิด สื่อมวลชนที่นักเรียนส่วนใหญ่เปิดรับน้อยที่สุดคือ โทรทัศน์ ส่วนผลของการเปิดรับเรื่องราวเกี่ยวกับยาบ้าจากสื่อโทรทัศน์ทำให้หลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงในการลองเสพ สื่อวิทยุทำให้เกรงกลัวในอันตราย และสื่อหนังสือพิมพ์ทำให้ได้รับความรู้ ความเข้าใจ นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าในระดับปานกลาง และเห็นด้วยกับการต่อต้านการเสพยาบ้าเมื่อทำสมมุติฐานในการวิจัยได้ผลดังนี้คือ นักเรียนที่มีรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวที่ต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กับการเปิดรับโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ แต่มีความสัมพันธ์กับการเปิดวิทยุ โดยพบว่ารูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบเปิดมีการเปิดรับมากกว่ารูปแบบการสื่อสารในครอบครัวแบบปิด นอกจากนี้ ยังพบว่า รูปแบบการสื่อสารในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า การเปิดรับข่าวสารจากโทรทัศน์และวิทยุ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า ส่วนการเปิดรับหนังสือพิมพ์มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าไม่แตกต่างกัน และ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1,2 และ 3 มีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าไม่แตกต่างกัน

ศิริพร เชิดวงศ์สุข (2539) ได้ศึกษา พฤติกรรมการรับข่าวสารเรื่องยาบ้า (ปัจจุบัน ใช้ชื่อว่า ยาบ้า) ของครูมัธยม ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accident Sampling) มีเครื่องมือที่ใช้วิจัย คือ แบบสอบถาม พบว่าลักษณะทางประชากรของครูได้แก่ เพศ อายุ คุณวุฒิทางการศึกษา ตำแหน่งระยะเวลาในการปฏิบัติการสอน และ ไม่มีความสัมพันธ์กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาเสพติด ส่วนลักษณะทางประชากรของครูที่แตกต่างกัน ได้แก่ ตำแหน่ง และวิชาที่สอน มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับโทษ และพิษภัยของยาบ้า ส่วนเพศ อายุ คุณวุฒิทางการศึกษา และระยะเวลาในการปฏิบัติการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับโทษ และ พิษภัยของยาบ้า นอกจากนี้ ยังพบว่า ลักษณะทางประชากรของครูที่แตกต่างกัน ได้แก่ตำแหน่ง มีความสัมพันธ์กับทัศนคติในการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้า ในขณะที่ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ คุณวุฒิทางการศึกษา ระยะเวลาในการปฏิบัติการสอน และ วิชาที่สอน ไม่ทำให้ทัศนคติในการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้าต่างกัน และ พบว่าการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เรื่องโทษ และ พิษภัยของยาบ้า และ การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติในการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า

ถนอมนุช พิทักษ์โกศล (2540) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคม พร้อมทั้ง การเปิดรับข่าวสาร กับความรู้และทัศนคติที่มีต่อการป้องกันการไข้หวัดใหญ่ ของผู้ใช้แรงงานในสถาน ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะทางประชากร ของผู้ใช้แรงงานใน สถานประกอบการอุตสาหกรรม เช่น ระดับการศึกษา อายุ สถานภาพสมรส ขนาดของโรงงาน มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับไข้หวัดใหญ่ ส่วนเพศ ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับความรู้กับไข้หวัดใหญ่ นอกจากนั้น ลักษณะทางประชากร เช่น สถานภาพสมรส มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการไข้หวัดใหญ่ และ พบว่าพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเรื่องไข้หวัดใหญ่จากเจ้าหน้าที่ที่ทำงาน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้ เกี่ยวกับไข้หวัดใหญ่ แต่ระดับความสัมพันธ์ที่พบอยู่ในระดับที่น้อยมาก นอกจากนี้พฤติกรรมในการเปิดรับ ข่าวสารด้านการป้องกันการไข้หวัดใหญ่ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการไข้หวัดใหญ่ และพบว่า ผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมที่แต่งงานแล้ว จะมีทัศนคติต่อการป้องกันการไข้หวัดใหญ่สูงกว่าผู้ที่มี สถานภาพอื่น

กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สภาพปัญหาการใช้สารเสพติด ในสถานศึกษา เพื่อสำรวจสาเหตุปัญหาของสารเสพติดที่กำลังระบาดในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษา สังกัด กรมสามัญศึกษา และกรมอาชีวศึกษาในพื้นที่ศูนย์พัฒนาความประพฤตินักเรียน 4 จังหวัดภาคเหนือ คือ จังหวัดพะเยา เชียงราย น่านและแพร่ จำนวน 129 คน ผลการวิจัยพบว่าสาเหตุที่นักเรียนใช้สารเสพติด ครั้งแรกมาจาก เพื่อนชักชวน อยากลอง ความซึ่กคะนองสนุกสนาน เพื่อเข้าสังคม มีปัญหาครอบครัว แก่ เหนือ ความลำบาก นอกจากนี้นักเรียนยังแสดงความเห็นว่ายาเสพติดไม่สามารถป้องกันในสถานศึกษาได้ เพราะ

1. ผู้จำหน่ายสารเสพติดมีประสบการณ์มาก ไม่สามารถจับได้
2. สงสารเพื่อนที่เสพ ไม่กล้าบอกครู-อาจารย์ ไม่สามารถจับได้
3. รัฐบาลยังไม่สามารถปราบปรามได้

กุหลาบ รัตนสังฆธรรมและคณะ (2538-2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สัมพันธภาพในครอบครัวกับ ปัญหาเสพติด และพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นการวิจัยเชิง ปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยอาศัยรูปแบบการศึกษาเชิงวิเคราะห์แบบตัดขวาง เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหาเสพติดและพฤติกรรมทางเพศ ของนักศึกษาระดับ อาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจำนวน 2,677 คน นำมาศึกษาเชิงคุณภาพ ใช้นักศึกษาจำนวน 28 คน จาก วิทยาลัย 7 แห่ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม แบบบันทึก และแนวคำถามในการสนทนา

กลุ่มย่อยซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และผ่านการทดลองใช้มาแล้ว ผลการวิจัยในด้านสัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหาสุขภาพจิตพบว่า

สัมพันธภาพในครอบครัวส่วนใหญ่ดี นักศึกษามากกว่าร้อยละ 80 ให้ความเคารพผู้อาวุโสในครอบครัวเป็นอย่างดี มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และมากกว่าร้อยละ 60 อยู่ในโอวาทของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ช่วยเหลือพี่น้องหรือบุคคลในครอบครัว ร่วมรับผิดชอบกิจกรรมในครอบครัว และหาโอกาสตอบแทนบุญคุณของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เข้ากันได้ดีกับคนในครอบครัว ช่วยกันแก้ปัญหาความขัดแย้งใช้เวลาพักผ่อนในตอนเย็นและวันหยุดอยู่ที่บ้าน ไม่พยายามชิงดีชิงเด่นกัน บิดามารดาหรือผู้ปกครองให้เหตุผลประกอบในการเลี้ยงดู สนใจ ไม่ปล่อยปละละเลย

นักศึกษามีปัญหาสุขภาพจิตน้อย โดยพบนักศึกษามากกว่าร้อยละ 80 มีความรู้เกี่ยวกับการติดต่อของโรคเอดส์ มากกว่าร้อยละ 75 มีการรับรู้ความเสี่ยงและความรุนแรงของยาเสพติด รับรู้ประโยชน์และอุปสรรค และสิ่งกระตุ้นพฤติกรรมของการป้องกันยาเสพติด

สัมพันธภาพในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ $<.05$ ดังนั้น การพัฒนาสัมพันธภาพในครอบครัวให้เข้มแข็ง แก้ไขปัญหาสุขภาพจิตของวัยรุ่นอย่างได้ผล

โชติมา ยะกาศคะนอง (2541) ได้ทำการศึกษา ทักษะคิดของข้าราชการครู โรงเรียนวิสุทธิรักษ์ศรีสังักกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ที่มีต่อปัญหาสุขภาพจิตถึงสาเหตุและการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วยครู-อาจารย์เพศชาย 18 คน เพศหญิง 59 คน รวม 77 คน การศึกษาระดับปริญญาตรี 68 คน อายุระหว่าง 36-45 ปี 41 คน อายุราชการ 11 ปีขึ้นไป 64 คน และปัจจุบันครู-อาจารย์ส่วนใหญ่ ไม่เคยเข้ารับการอบรมประชุมสัมมนาเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาสุขภาพจิต 48 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับ

จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า สาเหตุการคิดยาเสพติดของนักเรียน ให้ความคิดเห็นประเด็นแรกมาจากการอยากรู้อยากลอง ประเด็นรองลงมา คือ การปราบปรามยาเสพติดของโรงเรียนและของเจ้าหน้าที่ไม่มีประสิทธิภาพ และนโยบายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามของรัฐไม่แน่นอนในด้านสภาพครอบครัว พฤติกรรมของพ่อแม่ที่ติดยาหรือ เหล้า หรือ สารเสพติดอื่น ๆ ที่ปฏิบัติให้เด็กเห็นก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งเช่นเดียวกัน และสภาพครอบครัวมีฐานะยากจน พ่อแม่ต้องออกประกอบอาชีพนอกบ้าน บางครั้งทำให้เด็กขาดความอบอุ่น เกิดความหว้าเหว่ ส่วนในโรงเรียนขาดการให้คำแนะนำที่เหมาะสม ครูที่ปรึกษาขาดความสนใจเด็ก เมื่อเด็กเกิดปัญหาไม่ได้แจ้งให้ผู้ปกครองทราบ ซึ่งอาจมาจากครูดูแลไม่ทั่วถึง

ส่วนทัศนคติที่เกี่ยวกับวิธีการป้องกันยาเสพติดของนักเรียน ส่วนใหญ่ให้ความคิดเห็นที่สอดคล้องกันในการแนะนำให้นักเรียนไม่ให้หลงเชื่อและรับของจากคนแปลกหน้า ประเด็นต่อมา

คือ การรณรงค์ทำป้ายติดประกาศ และคำขวัญต่อต้านยาเสพติดภายในโรงเรียน การช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติด การจัดโครงการเพื่อนเตือนเพื่อนในระดับอายุเดียวกัน การหานักเรียนไปทัศนศึกษาสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยที่ติดยาเสพติด เพื่อให้เห็นสภาพที่เป็นจริงภายในโรงเรียนมีการจัดนิทรรศการเกี่ยวกับยาเสพติด การจัดเอกสารประกอบการเรียนการสอนการตั้งคณะกรรมการป้องกันยาเสพติดประจำโรงเรียน การตรวจปีสวระนักเรียนที่น่าสงสัย การจัดกิจกรรมเสริมตามความสนใจของนักเรียน เพื่อเป็นสื่อในการรณรงค์ให้นักเรียนนำเวลามาทดแทนการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

มานัส สารระชัย (2542) ได้ทำการศึกษา แนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในสถานศึกษาของโรงเรียนอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาของโรงเรียนจำนวน 3,200 คน ได้ทำการตรวจสอบสารเสพติดในปีสวระ ผลปรากฏว่า พบสารเสพติดในปีสวระจำนวน 40 คน จึงได้นำนักศึกษาจำนวน 40 คน มาทำการศึกษาในคั้งนี้ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ และแบบสัมภาษณ์ 1 ฉบับ

จากการศึกษาค้นคว้า พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ มีความต้องการให้ทางโรงเรียนมีวิธีการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในลักษณะของการตรวจปีสวระเป็นประจำพร้อมทั้งมีการจัดตั้งกลุ่มเพื่อนเพื่อเพื่อนให้มากกว่านี้ เพื่อน ๆ ที่ไม่มีปัญหาในเรื่องยาเสพติดจะช่วยเหลือดูแลได้ทั่วถึง การที่ทางโรงเรียนได้ใช้ระเบียบปฏิบัติทั่วไปของนักศึกษา ถือว่าเป็นการดีคือการตัดคะแนนความประพฤติ นักศึกษาที่ตรวจพบสารเสพติดในปีสวระ แต่ขอให้ตัดคะแนนแบบมีเหตุผล ใ้ว่านักศึกษาที่เสพยาเสพติดจะเป็นนักศึกษาไม่ดี ใ้ว่าทุกคนอยากจะเสพติดเสียเมื่อไร การจัดนิทรรศการ การให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติด ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยป้องกันและป้องปรามมิให้นักศึกษาไปพึ่งพายาเสพติด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษา ที่มีต่อยาบ้า ในกลุ่มนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์” จังหวัดชลบุรี เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งการดำเนินงานวิจัย มีขั้นตอนดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่นำมาศึกษาได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย โรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์” จังหวัดชลบุรี ซึ่งมีจำนวนนักเรียนแบ่งตามจำนวนห้องทั้งหมด 54 ห้อง และจำนวนนักเรียนรวม 2,204 คน โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือ

มัธยมศึกษาตอนต้น	จำนวนห้อง	จำนวนนักเรียน		
		ชาย	หญิง	รวม
ม. 1	12	249	264	513
ม. 2	12	216	282	498
ม. 3	12	256	284	540
รวม	36	721	830	1,551
มัธยมศึกษาตอนปลาย	จำนวนห้อง	จำนวนนักเรียน		
		ชาย	หญิง	รวม
ม. 4	6	77	145	222
ม. 5	6	89	136	225
ม. 6	6	87	119	206
รวม	18	253	400	653
รวมทั้งหมด	54	974	1,230	2,204

กลุ่มตัวอย่าง

เลือกตัวอย่าง โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Mult-Stage Sampling) คือจากจำนวนนักเรียนทั้งหมดในโรงเรียน จำนวน 2,204 คน กำหนดขนาดของการเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ไว้ประมาณ 200 คน และเก็บได้ทั้งสิ้น 200 คน

วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 โดยการแบ่งจำนวนนักเรียนในโรงเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ ระดับมัธยมต้นและระดับมัธยมปลาย และนำจำนวนประชากรทั้ง 2 กลุ่มมาเป็นตัวกำหนด คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วน โดยใช้สูตรดังนี้

$$\frac{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด} \times \text{จำนวนประชากรของระดับชั้นทั้งหมด}}$$

จำนวนนักเรียนในโรงเรียนทั้งหมด

$$\text{ก. จำนวนกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมต้น} \quad \frac{200 \times 1,551}{2,204} = 141 \text{ คน}$$

$$\text{ข. จำนวนกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมปลาย} \quad \frac{200 \times 653}{2,204} = 59 \text{ คน}$$

$$\text{รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด} = 141 + 59 = 200 \text{ คน}$$

ขั้นตอนที่ 2 ในการเก็บจำนวนตัวอย่าง จะทำการแบ่งจำนวนนักเรียนระดับมัธยมต้นออกเป็น 3 ระดับ และระดับมัธยมปลาย 3 ระดับ ได้เป็นสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ก. ระดับมัธยมต้น โดยใช้สูตร

$$\frac{\text{จำนวนกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมต้น} \times \text{จำนวนห้องทั้งหมดของแต่ละระดับชั้น}}$$

จำนวนห้องระดับมัธยมต้นทั้งหมดของโรงเรียน

$$1. \text{มัธยมศึกษาปีที่ 1} \quad \frac{141 \times 12}{36} = 47 \text{ คน}$$

$$2. \text{มัธยมศึกษาปีที่ 2} \quad \frac{141 \times 12}{36} = 47 \text{ คน}$$

$$3. \text{มัธยมศึกษาปีที่ 3} \quad \frac{141 \times 12}{36} = 47 \text{ คน}$$

$$\text{รวมกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมต้นทั้งหมด} = 47+47+47 = 141 \text{ คน}$$

ข. ระดับมัธยมปลาย โดยใช้สูตร

$$\frac{\text{จำนวนกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมปลาย} \times \text{จำนวนห้องทั้งหมดของแต่ละระดับชั้น}}$$

จำนวนห้องระดับมัธยมปลายทั้งหมดของโรงเรียน

4. มัธยมศึกษาปีที่ 4	$\frac{59 \times 6}{18}$	= 19.66 คน
5. มัธยมศึกษาปีที่ 5	$\frac{59 \times 6}{18}$	= 19.66 คน
6. มัธยมศึกษาปีที่ 6	$\frac{59 \times 6}{18}$	= 19.66 คน

รวมกลุ่มตัวอย่างระดับมัธยมปลายทั้งหมด = $19.66+19.66+19.66=58.98$ ประมาณ 59 คน

ขั้นตอนที่ 3 จากจำนวนกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้คิดจำนวนของนักเรียนที่จะใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละห้องดังนี้คือ

1. จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนระดับชั้น ม.1, ม.2 และ ม.3 ห้องละ 47 คน แต่ละชั้นมี 12 ห้อง
คือ $47/12 = 3.916$ เท่ากับระดับมัธยมต้นใช้กลุ่มตัวอย่างห้องละประมาณ 4 คน
2. จำนวนกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนระดับชั้น ม.4, ม.5 และ ม.6 ห้องละ 20 คน แต่ละชั้นมี 6 ห้อง
คือ $20/6 = 3.333$ กลุ่มตัวอย่างห้องละประมาณ 3-4 คน

ขั้นตอนที่ 4 การเก็บข้อมูลใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Simple Random Sampling โดยมอบแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ทำการสอนในวิชาต่างๆ ที่ครอบคลุมจำนวนห้องของนักเรียนแต่ละระดับชั้น รวมทั้งอาจารย์ที่ปรึกษาของแต่ละห้อง เป็นผู้กำหนดกลุ่มและแจกแบบสอบถาม ตามสัดส่วนจำนวนที่กำหนดไว้ ให้ได้กลุ่มตัวอย่างรวมครบตามที่ต้องการ

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้าที่แตกต่างกัน
ตัวแปรอิสระ คือ เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา, ที่พักอาศัย, รายรับ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตัวแปรตาม คือ การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า
2. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อความรู้เกี่ยวกับยาบ้าที่แตกต่างกัน
ตัวแปรอิสระ คือ เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา, ที่พักอาศัย, รายรับ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตัวแปรตาม คือ ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า
3. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าที่แตกต่างกัน
ตัวแปรอิสระ คือ เพศ, อายุ, ระดับการศึกษา, ที่พักอาศัย, รายรับ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตัวแปรตาม คือ ทัศนคติที่มีต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

4. การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตัวแปร
อิสระ คือ การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า
ตัวแปรตาม คือ ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า
5. การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตัวแปร
อิสระ คือ การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า
ตัวแปรตาม คือ ทัศนคติที่มีต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า
6. ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับของนักเรียนระดับมัศึกษามีความสัมพันธ์กัน
ตัวแปรอิสระ คือ ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า
ตัวแปรตาม คือ ทัศนคติที่มีต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้ แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างที่เลือกมาจากกลุ่มประชากรที่กำหนดไว้ แบบสอบถามดังกล่าว ได้มาจากการค้นคว้า และดัดแปลงจากแนวความคิดและงานวิจัยที่ใกล้เคียงกับผู้ที่เคยทำวิจัยมาก่อนหน้านี้ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ครอบคลุมมากที่สุด โดยจัดลำดับเนื้อหาออกเป็นตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ที่พักอาศัย และรายได้ จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า จากสื่อมวลชน สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจในโรงเรียน ในเรื่องของปริมาณการเปิดรับข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ และประเภทของรายการที่เปิดรับ จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้ในเรื่องยาบ้า จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 4 เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติ ที่มีต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า ใช้เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต จำนวน 10 ข้อ

การทดสอบเครื่องมือ

นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่เรียนใน โรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์” จำนวน 10 คน เพื่อทดสอบว่าคำถามแต่ละข้อ แต่ละตอนในแบบสอบถาม สื่อความหมายได้ตรงตามที่ผู้วิจัยต้องการหรือไม่ มีความเที่ยงตรงและน่าเชื่อถือหรือไม่

การเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเป็นแบบสอบถามที่ให้ผู้ถูกสัมภาษณ์กรอกด้วยตัวเอง ผู้วิจัยจึงได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการประสานงาน และขอความร่วมมือกับอาจารย์ที่มีหน้าที่ดูแลในเรื่องยาเสพติดในโรงเรียนโดยตรง และอาจารย์ที่ปรึกษาแต่ละชั้น ช่วยเหลือในการแจกแบบสอบถาม การชี้แจง และเก็บแบบสอบถาม ให้นักเรียนที่ถูกสุ่มได้ตอบแบบสอบถามอย่างถูกต้องและส่งคืนแบบสอบถามมาถึงยังผู้วิจัยได้ครบตามจำนวน

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์การให้คะแนนในการวัดตัวแปร ดังต่อไปนี้

1. การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้าในโรงเรียนบ้านบึง “อุตสาหกรรมนุเคราะห์”

1.1 ความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้าจากสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจในโรงเรียน และจากสื่อบุคคล

ทุกวัน	5	คะแนน
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	4	คะแนน
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	3	คะแนน
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	2	คะแนน
เดือนละ 1-2 ครั้ง	1	คะแนน
ไม่เคย	0	คะแนน

1.2 ระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้าจากสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจในโรงเรียน และจากสื่อบุคคล

มากกว่า 45 นาที	5	คะแนน
ประมาณ 35-45 นาที	4	คะแนน
ประมาณ 25-35 นาที	3	คะแนน
ประมาณ 15-25 นาที	2	คะแนน
น้อยกว่า 15 นาที	1	คะแนน
ไม่เคย	0	คะแนน

การแปลความหมายค่าเฉลี่ย

1. คะแนนระหว่าง 0 – 1.66 การเปิดรับข่าวสารอยู่ในระดับน้อย
2. คะแนนระหว่าง 1.67 – 3.33 การเปิดรับข่าวสารอยู่ในระดับปานกลาง
3. คะแนนระหว่าง 3.34 – 5.00 การเปิดรับข่าวสารอยู่ในระดับมาก

2. ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับยาบ้า

ตอบถูก	1	คะแนน
ตอบผิด	0	คะแนน

ระดับคะแนนของความรู้

1. คะแนน 0 – 3.33 คะแนน = ระดับความรู้ น้อย
2. คะแนน 3.34 – 6.67 คะแนน = ระดับความรู้ ปานกลาง
3. คะแนน 6.68 – 10.00 คะแนน = ระดับความรู้ มาก

3. ทักษะคิดเกี่ยวกับยาบ้าและการป้องกันการใช้ยาบ้า ได้แบ่งระดับของความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ โดยการให้คะแนนทักษะคิด ถ้าเป็นข้อความเชิงลบ (NEGATIVE) จะให้คะแนนกลับกันกับคะแนนเชิงบวก (POSITIVE) ดังนี้

<u>ทางบวก</u> เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน	<u>ทางลบ</u> ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน
เห็นด้วย	4	คะแนน	ไม่เห็นด้วย	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน	ปานกลาง	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2	คะแนน	เห็นด้วย	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยทางบวก

1. คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.50 หมายถึง มีทัศนคติทางลบ
2. คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีทัศนคติเป็นกลาง
3. คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 5.00 หมายถึง มีทัศนคติทางบวก

ข้อที่เป็นบวก คือ ข้อ 4 , ข้อ 5 , ข้อ 6 , ข้อ 8 และ ข้อ 10

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยทางลบ

1. คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.50	หมายถึง	มีทัศนคติทางบวก
2. คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50	หมายถึง	มีทัศนคติเป็นกลาง
3. คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 5.00	หมายถึง	มีทัศนคติทางลบ

ข้อที่เป็นลบ คือ ข้อ 1 , ข้อ 2 , ข้อ 3 , ข้อ 7 และ ข้อ 9

การวิเคราะห์ข้อมูลและการประมวลผลข้อมูล

เมื่อทำการรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ตรวจสอบดูความถูกต้องแล้วลงรหัสให้เรียบร้อย จากนั้นก็นำไปประมวลผลข้อมูลผ่านทางคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จ SPSSx เพื่อคำนวณหาสถิติที่ต้องการ และจัดทำตารางวิเคราะห์ข้อมูลแปลความหมายที่ได้จากการประมวลผลข้อมูล ทำรายงานการวิจัย อภิปรายและสรุปผลที่ได้

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อยาบ้า โรงเรียน บ้านบึง "อุตสาหกรรมนุเคราะห์" จังหวัดชลบุรี โดยวิธีวิจัยเชิงสำรวจจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1- 6 จำนวนทั้งสิ้น 200 คน สามารถนำมาสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาโดยแสดงผลเป็นร้อยละ และค่าเฉลี่ย

- 1.1 ลักษณะประชากร ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษา ที่พักอาศัย รายรับ
- 1.2 การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า
- 1.3 ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับยาบ้า
- 1.4 ทัศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ค่าสถิติ

- 2.1 ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกันตามสมมติฐานข้อที่ 1
- 2.2 ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อความรู้ที่แตกต่างกันตามสมมติฐานข้อที่ 2
- 2.3 ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อทัศนคติที่แตกต่างกันตามสมมติฐานข้อที่ 3
- 2.4 การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา ตามสมมติฐานข้อที่ 4
- 2.5 การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา ตามสมมติฐานข้อที่ 5
- 2.6 ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัศึกษามีความสัมพันธ์กันตามสมมติฐานข้อที่ 6

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

1.1 ลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	68	34
หญิง	132	66
รวม	200	100

จากตารางที่ 1 แสดงว่าในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนั้น ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 66 และที่เหลือเป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 34

ตารางที่ 2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามอายุ

อายุ (ปี)	จำนวน	ร้อยละ
11	3	1.5
12	25	12.5
13	45	22.5
14	36	18
15	34	17
16	21	10.5
17	26	13
18	10	5
รวม	200	100

จากตารางที่ 2 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีอายุ 13 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 22.5 รองลงมาคือ 14 ปี ร้อยละ 18 อายุ 15 ปี คิดเป็นร้อยละ 17 อายุ 17 ปี ร้อยละ 13 อายุ 12 ปี ร้อยละ 12.5 อายุ 16 ปี ร้อยละ 10.5 อายุ 18 ปี ร้อยละ 5 อายุ 11 ปี ร้อยละ 1.5

ตารางที่ 3

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามระดับชั้นการศึกษา

ระดับชั้น	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมต้น	141	70.5
มัธยมปลาย	59	29.5
รวม	200	100

จากตารางที่ 3 แสดงว่าในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดนั้น ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนระดับมัธยมต้น จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 70.5 และที่เหลือเป็นมัธยมปลาย จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5

ตารางที่ 4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามที่พักอาศัย

ที่พักอาศัย	จำนวน	ร้อยละ
พ่อ แม่	167	83.5
ญาติพี่น้อง	24	12
พักอยู่ในโรงเรียน	1	0.5
เช่าบ้านอยู่กับเพื่อน	0	0
อยู่คนเดียวตามลำพัง	0	0
อื่นๆ	8	4
รวม	200	100

จากตารางที่ 4 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่พักอาศัยกับพ่อ แม่ มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 83.5 รองลงมาคือ ญาติพี่น้อง ร้อยละ 12 อื่นๆ ร้อยละ 4 พักอยู่ในโรงเรียน ร้อยละ 0.5 โดยเช่าบ้านอยู่กับเพื่อนและอยู่คนเดียวตามลำพังไม่มี คือคิดเป็นร้อยละ 0

ตารางที่ 5

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง แยกตามรายรับ

รายรับ (บาท/เดือน)	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 1,001 บาท	63	31.5
1,001 – 2,000 บาท	40	20
2,001 – 3,000 บาท	25	12.5
3,001 – 4,000 บาท	21	10.5
4,001 – 5,000 บาท	21	10.5
5,001 บาทขึ้นไป	30	15
รวม	200	100

จากตารางที่ 5 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายรับน้อยกว่า 1,001 บาท มีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.5 รองลงมาคือ รายรับอยู่ระหว่าง 1,001 – 2,000 บาท มีร้อยละ 20 รายรับ 5,001 บาทขึ้นไป มีร้อยละ 15 รายรับอยู่ระหว่าง 2,001 – 3,000 บาท มีร้อยละ 12.5 โดยรายรับระหว่าง 3,001 – 4,000 และ รายรับระหว่าง 4,001 – 5,000 บาท มีจำนวนเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 10.5

1.2 การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า

จากสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล

สื่อมวลชน

ตารางที่ 6

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากวิทยุ

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	19	9.5
เดือนละ 1-2 ครั้ง	36	18
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	55	27.5
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	41	20.5
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	16	8
ทุกวัน	33	16.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 2.49	

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่รับข่าวสารจากวิทยุเรื่องยาบ้าสัปดาห์ละ 1 - 2 ครั้ง มีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 27.5 รองลงมาคือ สัปดาห์ละ 3 - 4 ครั้ง ร้อยละ 20.5 ฟังเดือนละ 1 - 2 ครั้ง ร้อยละ 18 ฟังทุกวัน ร้อยละ 16.5 ไม่เคยฟังเลย ร้อยละ 9.5 และฟังสัปดาห์ละ 5 - 6 ครั้ง มีอยู่ร้อยละ 8

เมื่อพิจารณาโดยเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่รับข่าวสารจากวิทยุเรื่องยาบ้า อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 7

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา
ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากวิทยุ

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	20	10
น้อยกว่า 15 นาที	60	30
ประมาณ 15 - 25 นาที	56	28
ประมาณ 25 - 35 นาที	31	15
ประมาณ 35 - 45 นาที	13	6.5
มากกว่า 45 นาที	20	10
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 2.08	

จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 30 ใช้เวลาฟังวิทยุ น้อยกว่า 15 นาที รองลงมาคือ ประมาณ 15-25 นาที ร้อยละ 28 ฟังประมาณ 25-35 นาที ร้อยละ 15 ฟังมากกว่า 45 นาที และไม่เคยฟังเลย เท่ากัน คือร้อยละ 10 และฟังประมาณ 35-45 นาที ร้อยละ 6.5

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ใช้เวลาฟังวิทยุเรื่องยาบ้าในแต่ละครั้ง อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 8

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากโทรทัศน์

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	3	1.5
เดือนละ 1-2 ครั้ง	7	3.5
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	20	10
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	28	14
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	32	16
ทุกวัน	110	55
รวม	200	100
ค่าเฉลี่ย = 4.05		

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นจำนวนมากที่สุดรับข่าวสารจากโทรทัศน์เรื่องยาบ้าทุกวัน คิดเป็นร้อยละ 55 รองลงมาคือสัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16 สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ร้อยละ 14 ฟังสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 10 ฟังเดือนละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 3.5 ไม่เคยดูโทรทัศน์เลย ร้อยละ 1.5

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความบ่อยครั้งในการรับข่าวสารจากโทรทัศน์เรื่องยาบ้าอยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 9

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา
ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากโทรทัศน์

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	2	1
น้อยกว่า 15 นาที	48	24
ประมาณ 15 - 25 นาที	57	28.5
ประมาณ 25 - 35 นาที	31	15.5
ประมาณ 35 - 45 นาที	21	10.5
มากกว่า 45 นาที	41	20.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 2.72	

จากตารางที่ 9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 28.5 ใช้เวลาดูโทรทัศน์ ประมาณ 15-25 นาที รองลงมาคือ น้อยกว่า 15 นาที ร้อยละ 24 ใช้เวลามากกว่า 45 นาที ร้อยละ 20.5 ใช้เวลาประมาณ 25-35 นาที ร้อยละ 15.5 ใช้เวลาประมาณ 35-45 นาที ร้อยละ 10.5 และไม่ดูเลย ร้อยละ 1

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ใช้เวลาดูโทรทัศน์เรื่องยาบ้าในแต่ละครั้งอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 10

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากหนังสือพิมพ์

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	4	2
เดือนละ 1-2 ครั้ง	17	8.5
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	43	21.5
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	42	21
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	39	19.5
ทุกวัน	55	27.5
รวม	200	100
ค่าเฉลี่ย = 3.30		

จากตารางที่ 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่รับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์เรื่องยาบ้าทุกวันมีเป็นจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 27.5 รองลงมาคือ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง คือร้อยละ 21.5 สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ร้อยละ 21 สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง ร้อยละ 19.5 เดือนละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 8.5 และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์เลย ร้อยละ 2

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่าง รับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์เรื่องยาบ้าอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 11

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา
ในการเปิดรับสื่อเรื่องยาบ้าจากหนังสือพิมพ์

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	5	2.5
น้อยกว่า 15 นาที	71	35.5
ประมาณ 15 - 25 นาที	61	30.5
ประมาณ 25 - 35 นาที	35	17.5
ประมาณ 35 - 45 นาที	9	4.5
มากกว่า 45 นาที	19	9.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 2.14	

จากตารางที่ 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ใช้เวลาอ่านหนังสือพิมพ์ น้อยกว่า 15 นาที มากที่สุดมีร้อยละ 35.5 รองลงมาคือ ประมาณ 15-25 นาที ร้อยละ 30.5 ใช้เวลาประมาณ 25-35 นาที มีร้อยละ 17.5 มากกว่า 45 นาที ร้อยละ 9.5 ใช้เวลาประมาณ 35-45 นาทีร้อยละ 4.5 และ ไม่อ่านหนังสือพิมพ์เลย มีร้อยละ 2.5 เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาอ่านหนังสือพิมพ์ ในแต่ละครั้งอยู่ในระดับปานกลาง

สื่อเฉพาะกิจ

ตารางที่ 12
จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการชมนิทรรศการยาบ้าในโรงเรียน

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	21	10.5
เดือนละ 1-2 ครั้ง	69	34.5
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	41	20.5
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	48	24.5
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	14	7
ทุกวัน	7	3.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 1.93	

จากตารางที่ 12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 34.5 ชมนิทรรศการ เดือนละ 1-2 ครั้ง รองลงมาคือ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ร้อยละ 24.5 สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 20.5 ไม่ได้ชมเลย ร้อยละ 10.5 สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง ร้อยละ 7 และชมทุกวัน ร้อยละ 3.5

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ชมนิทรรศการยาบ้า อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 13

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา
ในการชมนิทรรศการยาบ้าในโรงเรียน

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	15	7.5
น้อยกว่า 15 นาที	72	36
ประมาณ 15 - 25 นาที	52	26
ประมาณ 25 - 35 นาที	37	18.5
ประมาณ 35 - 45 นาที	13	6.5
มากกว่า 45 นาที	11	5.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 1.97	

จากตารางที่ 13 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ใช้เวลาชมน้อยกว่า 15 นาที คิดเป็นร้อยละ 36 รองลงมาคือ ใช้เวลาชมประมาณ 15-25 นาที ร้อยละ 26 ประมาณ 25-35 นาที ร้อยละ 18.5 ไม่ได้ชมนิทรรศการ คิดเป็นร้อยละ 7.5 ใช้เวลาประมาณ 35-45 นาที คิดเป็นร้อยละ 6.5 และ ใช้เวลาชมมากกว่า 45 นาที คิดเป็นร้อยละ 5.5

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ใช้เวลาชมนิทรรศการยาบ้าในแต่ละครั้ง อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 14
จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการดูโปสเตอร์ยาบ้า

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	22	11
เดือนละ 1-2 ครั้ง	54	27
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	56	28
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	38	19
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	12	6
ทุกวัน	18	9
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 2.09	

จากตารางที่ 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 28 ดูโปสเตอร์ยาบ้า สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง รองลงมาคือ เดือนละ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27 ดูโปสเตอร์ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19 ไม่ได้ดูเลย ร้อยละ 11 ดูทุกวัน ร้อยละ 9 และดูสัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง ร้อยละ 6

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ดูโปสเตอร์ยาบ้าอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 15

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา
ในการดูโปสเตอร์ยาบ้า

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	17	8.5
น้อยกว่า 15 นาที	93	46.5
ประมาณ 15 - 25 นาที	50	25
ประมาณ 25 - 35 นาที	24	12
ประมาณ 35 - 45 นาที	8	4
มากกว่า 45 นาที	8	4
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 1.68	

จากตารางที่ 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาที ในการดูโปสเตอร์ยาบ้า คิดเป็นร้อยละ 46.5 รองลงมาคือ ประมาณ 25-35 นาที ร้อยละ 25 ใช้เวลาดูประมาณ 25-35 นาที ร้อยละ 12 ไม่เคยดูเลย คิดเป็นร้อยละ 8.5 และ ใช้เวลาดูประมาณ 35-45 นาที และ มากกว่า 45 นาที เท่ากัน คือร้อยละ 4

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาในแต่ละครั้งดูโปสเตอร์ยาบ้า อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 16

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการอ่านแผ่นพับยาบ้า

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	47	23.5
เดือนละ 1-2 ครั้ง	70	35
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	41	20.5
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	31	15.5
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	9	4.5
ทุกวัน	2	1.0
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 1.45	

จากตารางที่ 16 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 35 อ่านเดือนละ 1-2 ครั้ง รองลงมาคือ ไม่เคยอ่านแผ่นพับยาบ้าเลย ร้อยละ 23.5 สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.5 อ่านสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ร้อยละ 15.5 อ่านสัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง ร้อยละ 4.5 และอ่านทุกวัน คิดเป็นร้อยละ 1

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ อ่านแผ่นพับเกี่ยวกับยาบ้า อยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 17

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา
ในการอ่านแผ่นพับยาบ้า

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	40	20
น้อยกว่า 15 นาที	78	39
ประมาณ 15 - 25 นาที	52	26
ประมาณ 25 - 35 นาที	21	10.5
ประมาณ 35 - 45 นาที	4	2
มากกว่า 45 นาที	5	2.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 1.43	

จากตารางที่ 17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในการอ่านแผ่นพับยาบ้ามากที่สุด ร้อยละ 39 รองลงมาคือ ใช้เวลาประมาณ 15-25 นาที ร้อยละ 26 ไม่เคยอ่านเลย ร้อยละ 20 อ่านประมาณ 25-35 นาที ร้อยละ 10.5 และที่ใกล้เคียงกันมากที่สุดคือ ใช้เวลาประมาณ 35-45 นาทีและ มากกว่า 45 นาที ร้อยละ 2 และ 2.5 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้เวลาในการอ่านแผ่นพับเกี่ยวกับยาบ้า ในแต่ละครั้ง อยู่ในระดับน้อย

สื่อบุคคล

ตารางที่ 18

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับญาติพี่น้อง

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	30	15
เดือนละ 1-2 ครั้ง	36	18
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	51	25.5
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	34	17
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	18	9
ทุกวัน	31	15.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 2.33	

จากตารางที่ 18 พบว่า กลุ่มตัวอย่าง พูดคุยเรื่องยาบ้า กับญาติพี่น้อง สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง มากที่สุด คือร้อยละ 25.5 รองลงมาคือ เดือนละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 18 พูดคุยสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ร้อยละ 17 พูดคุยทุกวันใกล้เคียงกับ ไม่เคยพูดกับญาติพี่น้องเลย คิดเป็นร้อยละ 15.5 และ 15 ตามลำดับ และ พูดคุยกับญาติพี่น้อง สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง ร้อยละ 9

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างพูดคุยเรื่องยาบ้ากับญาติพี่น้อง อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 19

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา
ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับญาติพี่น้อง

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	29	14.5
น้อยกว่า 15 นาที	70	35
ประมาณ 15 - 25 นาที	46	23
ประมาณ 25 - 35 นาที	27	13.5
ประมาณ 35 - 45 นาที	17	8.5
มากกว่า 45 นาที	11	5.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 1.83	

จากตารางที่ 19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พูดคุยเรื่องยาบ้ากับญาติพี่น้องในแต่ละครั้งน้อยกว่า 15 นาที คือร้อยละ 35 รองลงมาคือ ประมาณ 15-25 นาที ร้อยละ 23 ไม่เคยพูดคุยเลย ร้อยละ 14.5 พุดคุยประมาณ 25-35 นาที ร้อยละ 13.5 พุดคุยประมาณ 35-45 นาที ร้อยละ 8.5 มากกว่า 45 นาที ร้อยละ 5.5

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พุดคุยเรื่องยาบ้า กับญาติพี่น้องในแต่ละครั้ง อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 20

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนสนิท

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	41	20.5
เดือนละ 1-2 ครั้ง	34	17
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	56	28
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	19	9.5
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	16	8
ทุกวัน	34	17
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 2.18	

จากตารางที่ 20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนสนิทมากที่สุด คือสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28 รองลงมาคือ ไม่เคยเลย คิดเป็นร้อยละ 20.5 เท่ากับ ค่อยกับเพื่อนสนิท เดือนละ 1-2 ครั้ง สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ร้อยละ 9.5 และ สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง ร้อยละ 8

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างพูดคุยเรื่องยาบ้า กับเพื่อนฝูง อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 21

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา
ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนสนิท

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	40	20
น้อยกว่า 15 นาที	70	35
ประมาณ 15 - 25 นาที	44	22
ประมาณ 25 - 35 นาที	21	10.5
ประมาณ 35 - 45 นาที	11	5.5
มากกว่า 45 นาที	14	7
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 1.67	

จากตารางที่ 21 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนสนิท ในแต่ละครั้งน้อยกว่า 15 นาที มากที่สุด ร้อยละ 35 รองลงมาคือ ประมาณ 15-25 นาที ร้อยละ 22 ไม่เคยพูดคุยเลย ร้อยละ 20 พูดคุยประมาณ 25-35 นาที ร้อยละ 10.5 พูดคุยมากกว่า 45 นาที ร้อยละ 7 และ พูดคุยประมาณ 35-45 นาที ร้อยละ 5.5

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนฝูง ในแต่ละครั้ง อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 22

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับอาจารย์

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	10	5
เดือนละ 1-2 ครั้ง	23	11.5
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	48	24
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	44	22
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	34	17
ทุกวัน	41	20.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 2.96	

จากตารางที่ 22 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พูดคุยเรื่องยาบ้ากับอาจารย์สัปดาห์ละ 1-2 ครั้งมากที่สุด คือร้อยละ 24 รองลงมาคือ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ร้อยละ 22 พูดคุยทุกวัน ร้อยละ 20.5 พูดคุยสัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง ร้อยละ 17 พูดคุยเดือนละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 11.5 และ ไม่เคยพูดคุยกับอาจารย์เลย ร้อยละ 5

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พูดคุยเรื่องยาบ้ากับอาจารย์ อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 23

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา
ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับอาจารย์

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	8	4
น้อยกว่า 15 นาที	57	28.5
ประมาณ 15 - 25 นาที	56	28
ประมาณ 25 - 35 นาที	43	21.5
ประมาณ 35 - 45 นาที	21	10.5
มากกว่า 45 นาที	15	7.5
รวม	200	100
ค่าเฉลี่ย = 2.28		

จากตารางที่ 23 พบว่า กลุ่มตัวอย่างพูดคุยเรื่องยาบ้ากับอาจารย์แต่ละครั้งน้อยกว่า 15 นาที มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 28.5 รองลงมาใกล้เคียง ๆ กัน คือ พูดคุยประมาณ 15-25 นาที ร้อยละ 28 พูดคุยประมาณ 25-35 นาที คิดเป็นร้อยละ 21.5 ประมาณ 35-45 นาที ร้อยละ 10.5 พูดคุยมากกว่า 45 นาที ร้อยละ 7.5 และ ไม่เคยเลย ร้อยละ 4

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ใช้เวลาในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับอาจารย์ อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 24

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนบ้าน

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	58	29
เดือนละ 1-2 ครั้ง	40	20
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	42	21
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	20	10
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	24	12
ทุกวัน	16	8
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 1.80	

จากตารางที่ 24 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่เคยพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนบ้าน คิดเป็นร้อยละ 29 รองลงมาคือสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง คือร้อยละ 21 เดือนละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 20 สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง ร้อยละ 12 สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง ร้อยละ 10 และพูดคุยทุกวัน ร้อยละ 8

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนบ้าน อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 25

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา
ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนบ้าน

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	56	28
น้อยกว่า 15 นาที	64	32
ประมาณ 15 - 25 นาที	42	21
ประมาณ 25 - 35 นาที	19	9.5
ประมาณ 35 - 45 นาที	10	5
มากกว่า 45 นาที	9	4.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 1.45	

จากตารางที่ 25 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนบ้านน้อยกว่า 15 นาที ร้อยละ 32 รองลงมาคือ ไม่เคยพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนบ้าน ร้อยละ 28 คุยประมาณ 15-25 นาที ร้อยละ 9.5 ประมาณ 35-45 นาที ร้อยละ 5 และ พูดคุยมากกว่า 45 นาที ร้อยละ 4.5

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ใช้เวลาในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนบ้าน ในแต่ละครั้ง อยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 26

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ

(ผู้นำหมู่บ้าน , เจอกับตัวเอง รวมถึงการพบเจอข้อมูลเกี่ยวกับยาบ้าทางคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต)

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	187	93.5
เดือนละ 1-2 ครั้ง	2	1
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	3	1.5
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	5	2.5
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	1	0.5
ทุกวัน	2	1
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 0.18	

จากตารางที่ 26 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่เคยพูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 93.5 รองลงมาคือ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง คือร้อยละ 2.5 สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 1.5 เดือนละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 1 เท่ากับการพูดคุยกับบุคคลอื่น ๆ ทุกวัน คือร้อยละ 1 และ สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง ร้อยละ 0.5

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ อยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 26

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความบ่อยครั้ง
ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ /

ความบ่อยในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	187	93.5
เดือนละ 1-2 ครั้ง	2	1
สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	3	1.5
สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	5	2.5
สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	1	0.5
ทุกวัน	2	1
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 0.18	

จากตารางที่ 26 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่เคยพูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 93.5 รองลงมาคือ สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง คือร้อยละ 2.5 สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 1.5 เดือนละ 1-2 ครั้ง ร้อยละ 1 เท่ากับการพูดคุยกับบุคคลอื่น ๆ ทุกวัน คือร้อยละ 1 และ สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง ร้อยละ 0.5 โดยบุคคลอื่น ๆ ที่กลุ่มเป้าหมายมีการพูดคุย คือกับผู้นำหมู่บ้าน , เจอกับตัวเอง รวมถึงการพบเจอข้อมูลเกี่ยวกับยาบ้าทางคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ อยู่ในระดับน้อย

ตารางที่ 27

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการใช้เวลา

ในการพูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ

(ผู้นำหมู่บ้าน , เจอกับตัวเอง รวมถึงการพบเจอข้อมูลเกี่ยวกับยาบ้าทางคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต)

ระยะเวลาในการเปิดรับ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	191	95.5
น้อยกว่า 15 นาที	2	1
ประมาณ 15 - 25 นาที	4	2
ประมาณ 25 - 35 นาที	1	0.5
ประมาณ 35 - 45 นาที	1	0.5
มากกว่า 45 นาที	1	0.5
รวม	200	100
	ค่าเฉลี่ย = 0.11	

จากตารางที่ 27 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่เคยพูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ มากที่สุด ร้อยละ 95.5 คุยประมาณ 15-25 นาที ร้อยละ 2 น้อยกว่า 15 นาที ร้อยละ 1 ที่เหลือประมาณ 25-35 นาที ประมาณ 35-45 นาที และ คุยมากกว่า 45 นาที เท่ากันคือร้อยละ 0.5

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยแล้วพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ใช้เวลาในการพูดคุยเรื่อง ยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ ในแต่ละครั้ง อยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาบ้า

ตารางที่ 28

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับยาบ้า โทษ และการป้องกัน

ข้อ / คำถาม	จำนวนที่ตอบถูก	ร้อยละ
1. ความหมายของยาบ้า	196	98
2. โทษของการใช้ยาบ้า	196	98
3. อาการของผู้ที่กินยาบ้าจนติดเป็นนิสัย	197	98.5
4. ความเข้าใจในเรื่องบทลงโทษเกี่ยวกับยาบ้า	184	92
5. อาการในระยะแรกของการใช้ยาบ้า	158	79
6. พิษภัยที่เกิดขึ้นเมื่อใช้ยาบ้าเป็นระยะเวลานาน ๆ	194	97
7. การเกิดอุบัติเหตุหรือการกระทำต่างๆที่ไม่คาดคิด ของผู้ใช้ยาบ้า	191	95.5
8. ความคิด ความเข้าใจเกี่ยวกับยาบ้า	176	88
9. การปฏิบัติตัวเมื่อจำเป็นต้องอดหลับอดนอนในเวลากลางวัน	194	97
10. วิธีป้องกันการติดยาบ้า	195	97.5

จากตารางที่ 28 พบว่า กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามในข้อที่ 3 เกี่ยวกับอาการของผู้ที่กินยาบ้าจนติดเป็นนิสัย ถูกมากที่สุด คือ ตอบถูกทั้งหมด 197 คน จาก 200 คน คิดเป็นร้อยละ 98.5 รองลงมาคือ ข้อที่ 1.ความหมายของยาบ้า และ 2.โทษของการใช้ยาบ้า ตอบถูก 196 คน คิดเป็นร้อยละ 98 และข้อที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดมากที่สุด คือข้อที่ 5. อาการในระยะแรกของการใช้ยาบ้า โดยตอบถูกทั้งหมด 158 คน คิดเป็นร้อยละ 79

ตารางที่ 29

ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

ข้อ / คำถาม	\bar{X}	S.D.
1. ความหมายของยาบ้า	0.980	0.140
2. โทษของการใช้ยาบ้า	0.980	0.140
3. อาการของผู้ที่กินยาบ้าจนติดเป็นนิสัย	0.985	0.121
4. ความเข้าใจในเรื่องบทลงโทษเกี่ยวกับยาบ้า	0.920	0.272
5. อาการในระยะแรกของการใช้ยาบ้า	0.790	0.408
6. พิษภัยที่เกิดขึ้นเมื่อใช้ยาบ้าเป็นระยะเวลานาน ๆ	0.970	0.171
7. การเกิดอุบัติเหตุหรือการกระทำต่างๆที่ไม่คาดคิด ของผู้ใช้ยาบ้า	0.955	0.207
8. ความคิด ความเข้าใจเกี่ยวกับยาบ้า	0.880	0.325
9. การปฏิบัติตัวเมื่อจำเป็นต้องอดหลับอดนอนในเวลากลางคืน	0.970	0.171
10. วิธีป้องกันการติดยาบ้า	0.975	0.156
รวม	9.325	1.510

จากตารางที่ 29 พบว่า นักเรียนในโรงเรียนบ้านบึง "อุตสาหกรรมนุเคราะห์" มีคะแนนความรู้เกี่ยวกับยาบ้าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 9.325$)

ตอนที่ 4 ทักษะคิดต่อการป้องกันการใช้จ่ายน้ำ

ตารางที่ 30

ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อการป้องกันการใช้จ่ายน้ำ

ทัศนคติ	\bar{X}	S.D.	ระดับการรับรู้
1. การใช้จ่ายน้ำทำให้เพื่อนยอมรับได้ดีขึ้น	4.780	0.611	ลบ
2. เราควรใช้จ่ายน้ำเพื่อช่วยให้เรียนดีขึ้น มีแรงอ่านหนังสือได้นานขึ้น	4.815	0.650	ลบ
3. การต่อต้านการใช้จ่ายน้ำเป็นเรื่องที่ไม่มีทางทำได้สำเร็จ	3.925	1.129	ลบ
4. ปัญหาการใช้จ่ายน้ำเป็นปัญหาที่รุนแรงมากในสถานศึกษา	4.150	1.110	บวก
5. ผู้ที่ติดยาบ้าเป็นที่น่ารังเกียจของสังคม	3.050	1.302	ปานกลาง
6. ยาบ้า ทำให้ผู้ที่เสพเสียนาครตไปมากแล้ว	4.180	1.168	บวก
7. การที่มีคนรอบข้างติดยาบ้า ทำให้เสี่ยงต่อการติดยาบ้าได้	2.600	1.046	ปานกลาง
8. เราควรช่วยสอดส่องจับผู้ซื้อ และผู้ขายยาบ้า แก่ทางราชการ	4.400	0.885	บวก
9. ผู้ที่ติดยาบ้าสามารถรักษาให้หายขาดได้	1.820	1.820	บวก
10. ผู้ที่ติดยาบ้าแม้รักษาหายแล้วแต่สุขภาพกาย และประสาทจะไม่เหมือนปรกติอีกต่อไป	3.060	3.060	ปานกลาง

จากตารางที่ 30 แสดงว่า โดยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ ทัศนคติต่อการป้องกันการใช้จ่ายน้ำอยู่ในเชิงบวก โดยมีค่าเฉลี่ย 3.678

โดยประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เชิงบวกเกี่ยวกับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้จ่ายน้ำ คือ เราควรช่วยสอดส่องจับผู้ซื้อ และผู้ขายยาบ้า แก่ทางราชการ ค่าเฉลี่ย 4.400 รองลงมาคือ ยาบ้า ทำให้ผู้ที่เสพยาบ้าเสียนาครตไปมากแล้ว ค่าเฉลี่ย 4.180 ปัญหาการใช้จ่ายน้ำเป็นปัญหาที่รุนแรงมากในสถานศึกษา ค่าเฉลี่ย 4.150 และผู้ที่ติดยาบ้าสามารถรักษาให้หายขาดได้ ค่าเฉลี่ย 1.820

ประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ปานกลางเกี่ยวกับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้จ่ายน้ำ คือ ผู้ที่ติดยาบ้าแม้รักษาหายแล้วแต่สุขภาพกาย และประสาทจะไม่เหมือนปรกติอีกต่อไป ค่าเฉลี่ย 3.060 รองลงมาคือ ผู้ที่ติดยาบ้าเป็นที่น่ารังเกียจของสังคม ค่าเฉลี่ย 3.050 และ การที่มีคนรอบข้างติดยาบ้า ทำให้เสี่ยงต่อการติดยาบ้าได้ ค่าเฉลี่ย 2.600

การรับรู้ในเชิงลบเกี่ยวกับทัศนคติต่อการป้องกันการใช้จ่ายน้ำ คือ มีทัศนคติว่า เราควรใช้จ่ายน้ำเพื่อช่วยให้เรียนดีขึ้น มีแรงอ่านหนังสือได้นานขึ้น มีค่าเฉลี่ย 4.815 รองลงมาคือ การใช้จ่ายน้ำทำให้เพื่อนยอมรับได้ดีขึ้น มีค่าเฉลี่ย 4.780 และ การต่อต้านการใช้จ่ายน้ำเป็นเรื่องที่ไม่มีทางทำได้สำเร็จ มีค่าเฉลี่ย 3.925

ตอนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกันมีผลต่อการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 31

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์ กับความถี่ในการเปิดรับข่าวสาร
ด้านความบ่อยครั้งในการเปิดรับสารเกี่ยวกับยาบ้า

ลักษณะทางประชากร		ความบ่อยครั้ง		t	F	r
		\bar{X}	S.D.			
เพศ	ชาย	2.096	0.807	-1.975		
	หญิง	2.332	0.798			
อายุ	11 - 17 ปี	2.252	0.807			0.037
ชั้น	มัธยมศึกษาตอนต้น	2.274	0.793	0.588		
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	2.200	0.845			
พักอาศัย	พ่อแม่	2.249	0.811		0.962	
	ญาติพี่น้อง	2.374	0.770			
	อื่นๆ	1.920	0.840			
รายรับ (บาท/เดือน)	น้อยกว่า 1,001 บาท	2.173	0.713		1.034	
	1,001 - 2,000 บาท	2.184	0.785			
	2,001 - 3,000 บาท	2.160	0.846			
	3,001 - 4,000 บาท	2.385	0.952			
	4,001 - 5,000 บาท	2.212	0.811			
	5,001 บาทขึ้นไป	2.521	0.875			

จากตารางที่ 31 แสดงว่า เพศ อายุ ชั้น ที่พักอาศัย และรายรับที่ต่างกัน กับความบ่อยครั้งในการเปิดรับสาร ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 32

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์ กับการเปิดรับข่าวสาร
ด้านระยะเวลาในการเปิดรับสารเกี่ยวกับยาบ้า

ลักษณะทางประชากร		ระยะเวลา		t	F	r
		\bar{X}	S.D.			
เพศ	ชาย	17.529	8.670	-2.216		
	หญิง	20.340	8.411			
อายุ	11 – 17 ปี	19.385	8.583			-0.042
ชั้น	มัธยมศึกษาตอนต้น	19.907	8.644	1.334		
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	18.135	8.375			
พักอาศัย	พ่อแม่	19.425	8.476		1.591	
	ญาติพี่น้อง	20.680	10.003			
	อื่นๆ	14.500	3.779			
รายรับ (บาท/เดือน)	น้อยกว่า 1,001 บาท	18.555	7.871		1.174	
	1,001 – 2,000 บาท	17.700	7.068			
	2,001 – 3,000 บาท	19.920	8.971			
	3,001 – 4,000 บาท	21.857	9.773			
	4,001 – 5,000 บาท	18.952	9.233			
	5,001 บาทขึ้นไป	21.500	9.988			

จากตารางที่ 32 แสดงว่า เพศ อายุ ชั้น ที่พักอาศัย และรายรับที่ต่างกัน กับระยะเวลาในการเปิดรับสาร ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน จึงไม่มีผลต่อการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

สมมุติฐานข้อที่ 2 ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อความรู้เกี่ยวกับยาบ้าที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 33

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์ กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

ลักษณะทางประชากร		ความรู้		t	F	r
		\bar{X}	S.D.			
เพศ	ชาย	9.323	1.450	-0.010		
	หญิง	9.325	1.545			
อายุ	11 - 17 ปี	9.325	1.510			0.024
ชั้น	มัธยมศึกษาตอนต้น	9.290	1.619	-0.494		
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	9.406	1.219			
พักอาศัย	พ่อแม่	9.353	1.493	0.630		
	ญาติพี่น้อง	9.040	1.813			
	อื่น ๆ	9.625	0.517			
รายรับ (บาท/เดือน)	น้อยกว่า 1,001 บาท	9.412	1.421	1.161		
	1,001 - 2,000 บาท	9.500	1.414			
	2,001 - 3,000 บาท	9.120	1.481			
	3,001 - 4,000 บาท	8.666	2.309			
	4,001 - 5,000 บาท	9.571	0.676			
	5,001 บาทขึ้นไป	9.366	1.542			

จากตารางที่ 33 แสดงว่า เพศ อายุ ชั้น ที่พักอาศัย และรายรับที่ต่างกัน กับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาบ้า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน จึงไม่มีผลต่อการความรู้ที่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

สมมุติฐานข้อที่ 3 ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 34

ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างลักษณะทางประชากรศาสตร์ กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า

ลักษณะทางประชากร		ทัศนคติ		t	F	r
		\bar{X}	S.D.			
เพศ	ชาย	3.630	0.441	-1.383		
	หญิง	3.702	0.284			
อายุ	11 - 17 ปี	3.678	0.346			-0.011
ชั้น	มัธยมศึกษาตอนต้น	3.675	0.345	-0.178		
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	3.684	0.351			
พักอาศัย	พ่อ แม่	3.679	0.358		1.023	
	ญาติพี่น้อง	3.624	0.268			
	อื่นๆ	3.825	0.291			
รายรับ (บาท/เดือน)	น้อยกว่า 1,001 บาท	3.685	0.305		0.590	
	1,001 - 2,000 บาท	3.725	0.353			
	2,001 - 3,000 บาท	3.728	0.416			
	3,001 - 4,000 บาท	3.652	0.340			
	4,001 - 5,000 บาท	3.628	0.425			
	5,001 บาทขึ้นไป	3.610	0.310			

จากตารางที่ 34 แสดงว่า เพศ อายุ ชั้น ที่พักอาศัย และรายรับที่ต่างกัน กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน จึงไม่มีผลต่อการทัศนคติที่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3

สมมุติฐานข้อที่ 4 การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา

ตารางที่ 35

ระดับความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารกับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

ความสัมพันธ์		ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
การเปิดรับข่าวสาร	ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า	
<ul style="list-style-type: none"> ● ความบ่อยในการเปิดรับสื่อ ● ระยะเวลาในการเปิดรับสื่อ 		0.008
		-0.127

จากตารางที่ 35 พบว่า ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า กับการเปิดรับข่าวสารของกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น การเปิดรับข่าวสารจึงไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 4

สมมุติฐานข้อที่ 5 การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา

ตารางที่ 36

ระดับความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารกับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า

ความสัมพันธ์		ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
การเปิดรับข่าวสาร	ทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า	
• ความบ่อยในการเปิดรับสื่อ		-0.051
• ระยะเวลาในการเปิดรับสื่อ		-0.071

จากตารางที่ 36 พบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า กับการเปิดรับข่าวสารของกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น การเปิดรับข่าวสารจึงไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 5

สมมุติฐานข้อที่ 6 ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์กัน

ตารางที่ 37

ระดับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า

ความสัมพันธ์		ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า	ทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า	0.181*

* $P < .05$, ** $P < .01$

จากตารางที่ 37 พบว่า ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าที่สอดคล้องกัน คือ ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้จะมีทัศนคติเกี่ยวกับการป้องกันยาบ้าในระดับสูง แต่ถ้ากลุ่มตัวอย่างไม่มีความรู้ก็จะมีทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าในระดับต่ำ

ดังนั้น ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 6

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อยาบ้า โรงเรียน บ้านบึง"อุตสาหกรรมนุเคราะห์" จังหวัดชลบุรี มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติ ที่มีต่อยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา
2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติที่มีต่อยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา

ลักษณะการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) และได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือนักเรียนมัธยมศึกษา โรงเรียน บ้านบึง"อุตสาหกรรมนุเคราะห์" จังหวัดชลบุรี จำนวน 200 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย การแจกแจงความถี่ และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง การเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการใช้ยาบ้า จากสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล ทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า ส่วนการทดสอบสมมุติฐานนั้นใช้วิธีทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มโดยการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA)

ใช้การวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

สรุปผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านประชากร

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 200 คน แบ่งเป็นเพศชาย 68 คน เพศหญิง 138 คน ส่วนใหญ่มีอายุ 13 ปี จำนวน 45 คน การศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 141 คน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 59 คน พักอาศัยอยู่กับพ่อแม่ จำนวน 167 คน และพบว่ามีรายรับต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน คือจำนวน 63 คน

ส่วนที่ 2 การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจในโรงเรียน สื่อบุคคล

สื่อมวลชน

- วิทยุ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดรับข่าวสารจากวิทยุเรื่องยาบ้าสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง
- โทรทัศน์ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดรับข่าวสารจากโทรทัศน์เรื่องยาบ้าทุกวัน และใช้เวลาประมาณ 15-20 นาทีในแต่ละครั้ง
- หนังสือพิมพ์ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดรับข่าวสารจากหนังสือพิมพ์เรื่องยาบ้าทุกวัน และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง

สื่อเฉพาะกิจในโรงเรียน

- นิทรรศการ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดชมนิทรรศการยาบ้า เดือนละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง
- โปสเตอร์ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดดูโปสเตอร์ ยาบ้าสัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง
- แผ่นพับ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดรับข่าวสารจากแผ่นพับเรื่องยาบ้าเดือนละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง

สื่อบุคคล

- ญาติพี่น้อง กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด พูดคุยเรื่องยาบ้ากับญาติพี่น้อง สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง
- เพื่อนสนิท กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนสนิท สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง
- อาจารย์ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุด พูดคุยเรื่องยาบ้ากับอาจารย์ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง
- เพื่อนบ้าน กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดไม่เคยพูดคุยเรื่องยาบ้ากับเพื่อนบ้าน และใช้เวลาน้อยกว่า 15 นาทีในแต่ละครั้ง
- บุคคลอื่น ๆ กลุ่มตัวอย่างจำนวนมากที่สุดไม่เคยพูดคุยเรื่องยาบ้ากับบุคคลอื่น ๆ และไม่เคยใช้เวลาในการคุยเลย

สำหรับเรื่องต่างๆ ของความรู้ที่กลุ่มตัวอย่างได้รับความรู้เรื่องยาบ้า พบว่า จากโทรทัศน์สูงที่สุด รองลงมาคือหนังสือพิมพ์ อาจารย์ และวิทยุ จากโปสเตอร์ ญาติพี่น้อง เพื่อนสนิท มีจำนวนเกือบครึ่ง และ จากแผ่นพับ นิทรรศการ เพื่อนบ้าน และบุคคลอื่น ๆ ประมาณหนึ่งในสามของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ส่วนที่ 3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาบ้า

กลุ่มตัวอย่างได้ตอบคำถามในส่วนของความรู้เกี่ยวกับยาบ้า มีค่าเฉลี่ยของความรู้อยู่ในระดับสูง

ส่วนที่ 4 ทศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวมแล้วพบว่า นักเรียนที่ตอบแบบสอบถามมีทัศนคติทางบวกต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

2. การทดสอบสมมุติฐาน

สมมุติฐานที่ 1 ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน จากผลการวิจัยพบว่า

1. เพศ

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน การเปิดรับข่าวสารไม่แตกต่างกัน

2. อายุ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน การเปิดรับข่าวสารไม่แตกต่างกัน

3. ระดับชั้น

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นต่างกัน การเปิดรับข่าวสารไม่แตกต่างกัน

4. ที่พักอาศัย

กลุ่มตัวอย่างที่มีที่พักอาศัยต่างกัน การเปิดรับข่าวสารไม่แตกต่างกัน

5. รายรับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายรับต่างกัน การเปิดรับข่าวสารไม่แตกต่างกัน

สมมุติฐานข้อที่ 2 ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อความรู้ที่แตกต่างกัน จากผลการวิจัยพบว่า

1. เพศ

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีความรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

2. อายุ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีความรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

3. ระดับชั้น

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นต่างกัน มีความรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

4. ที่พักอาศัย

กลุ่มตัวอย่างที่มีที่พักอาศัยต่างกัน มีความรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

5. รายรับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายรับต่างกัน มีความรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

สมมุติฐานข้อที่ 3 ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อทัศนคติที่แตกต่างกัน จากผลการวิจัยพบว่า

1. เพศ

กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีทัศนคติที่ไม่แตกต่างกัน

2. อายุ

กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่างกัน มีทัศนคติที่ไม่แตกต่างกัน

3. ระดับชั้น

กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นต่างกัน มีทัศนคติที่ไม่แตกต่างกัน

4. ที่พักอาศัย

กลุ่มตัวอย่างที่มีที่พักอาศัยต่างกัน มีทัศนคติที่ไม่แตกต่างกัน

5. รายรับ

กลุ่มตัวอย่างที่มีรายรับต่างกัน มีทัศนคติที่ไม่แตกต่างกัน

สมมุติฐานข้อที่ 4 การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา จากผลการวิจัยพบว่า

ผลจากการทดสอบสมมุติฐาน พบว่า การเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการใช้ยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของกลุ่มตัวอย่าง ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ 4

สมมุติฐานข้อที่ 5 การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา

ผลจากการทดสอบสมมุติฐาน พบว่า การเปิดรับข่าวสารด้านการป้องกันการใช้ยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของกลุ่มตัวอย่าง ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ 5

สมมติฐานข้อที่ 6 ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีความสัมพันธ์กัน

ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีความสัมพันธ์ทางบวก ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6

อภิปรายผลการวิจัย

1. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อการเปิดรับข่าวสารที่แตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 คือลักษณะประชากรศาสตร์ ไม่มีความสัมพันธ์กับการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า

ส่วนผลในการวิจัยในส่วนที่พบว่าลักษณะประชากรศาสตร์ ไม่มีความสัมพันธ์กับการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า นั้น ตามทฤษฎีของแม็คคอมบส์ และ เบ็คเคอร์ (McCombs and Becker, 1979 อ้างใน เกยูร ชิวหากาญจน์, 2541) ได้ให้ความเห็นว่า บุคคลเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน เพื่อตอบสนองความต้องการ 4 ประการคือ

1. เพื่อต้องการรู้เหตุการณ์ (Surveillance) โดยการติดตามความเคลื่อนไหว และ สังเกตการณ์ต่าง ๆ รอบตัวจากสื่อมวลชน เพื่อจะได้รู้ทันเหตุการณ์ ทันสมัย และรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งสำคัญที่ควรรู้
2. เพื่อต้องการช่วยตัดสินใจ (Decision) โดยเฉพาะการตัดสินใจ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน การเปิดรับข่าวสารทำให้บุคคลสามารถกำหนดความเห็นของตนต่อสภาวะหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ รอบตัวได้
3. เพื่อการพูดคุยสนทนา (Discussion) การเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน ทำให้บุคคลมีข้อมูลที่จะนำไปใช้ในการพูดคุยกับผู้อื่นได้
4. เพื่อความต้องการมีส่วนร่วม (Participation) เพื่อรับรู้ และมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ ความ เป็นไปต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม และรอบ ๆ ตัว

ในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อมวลชน ผู้รับสารอาจมีกระบวนการในการเปิดรับข่าวสารต่างกันแต่จากคุณสมบัติพื้นฐานของผู้รับสาร องค์ประกอบทางด้านสังคม สภาพแวดล้อม เช่น ครอบครัว วัฒนธรรมประเพณีลักษณะทางประชากร เช่น อายุ เพศ ภูมิฐานะ การศึกษา ตลอดจนสถานภาพทางสังคมก็มีส่วนให้การเปิดรับข่าวสารที่เหมือนกันได้ เพื่อการตอบสนองความต้องการร่วมกันข้างต้น

สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริพร เจริญวงศ์สุข ได้ศึกษาถึง พฤติกรรมการรับข่าวสารเรื่องยาบ้า (ปัจจุบัน ใช้ชื่อว่ายาบ้า) ของครูมัธยม ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ใน

กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะทางประชากรของครูได้แก่ เพศ อายุ คุณวุฒิทางการศึกษา ตำแหน่ง ระยะเวลาในการปฏิบัติการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาเสพติด

2. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อความรู้ที่แตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 คือลักษณะประชากรศาสตร์ ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

ซึ่งความรู้เป็นผลมาจากการเรียนรู้ ที่มาจากกระบวนการสื่อสาร กล่าวคือ บุคคลจะมีความรู้ความสามารถในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการศึกษาเรื่องราวใดๆ ก็ตาม จำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงลักษณะของกลุ่มเป้าหมาย เป็นต้นว่า คนหนุ่มสาว จะเรียนรู้ได้เร็ว และง่ายกว่าคนแก่ คนฉลาดเข้าใจในสิ่งต่างๆ ที่ซับซ้อนได้ง่ายกว่าคนโง่ แต่จากกลุ่มตัวอย่างจะพบว่าทั้งหมดอยู่ในช่วงวัยเด็ก ถึงวัยรุ่น จึงไม่มีความแตกต่างในด้านวัยว่าเป็น ผู้ใหญ่ คนแก่หรือเด็ก จึงทำให้มีความรู้เรื่องยาบ้าที่ไม่แตกต่างกัน

ซึ่งผลการวิจัยในส่วนของเพศนั้น พบว่าสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีเทพ เริงยุทธนาชีวิน (2538) ที่ได้ศึกษาถึง การสื่อสารเพื่อการป้องกันยาเสพติดของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพ และปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับสารคัดค้านการป้องกันยาเสพติด

งานวิจัยของ ศิริพร เชิดวงศ์สุข ได้ศึกษาถึง พฤติกรรมการรับข่าวสารเรื่องยาบ้า (ปัจจุบัน ใช้ชื่อว่ายาบ้า) ของครูมัธยม ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะทางประชากรของครูที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ คุณวุฒิทางการศึกษา และระยะเวลาในการปฏิบัติการสอน ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับโทษ และ พิษภัยของยาบ้า

ขวัญใจ ผดิเจริญสุข (2529) ได้ศึกษา การสื่อสารในครอบครัว กับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนหญิงและนักเรียนชายมีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าไม่แตกต่างกัน และ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1,2 และ 3 มีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าไม่แตกต่างกัน

งานวิจัยของ ถนอมนุช พิทักษ์โกศล (2540) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางสังคม พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ กับความรู้ และทัศนคติที่มีต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า ของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ในจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

3. ลักษณะประชากรศาสตร์ที่ต่างกัน มีผลต่อทัศนคติที่แตกต่างกัน

ผลการวิจัย พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 คือลักษณะประชากรศาสตร์ ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวกับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า ซึ่งจากผลการวิจัยอาจเป็นเพราะ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ที่

พัก และรายได้ ที่ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องของความรู้เกี่ยวกับยาบ้า และคามทฤษฎีการสื่อสารของ เดวิด เบอร์โล (David Berlo:1960) อ้างใน ศรีเทพ เรืองยุทธนาชีวิน (2538) ที่ว่า ทักษะคิด คือ ความเชื่อ ค่านิยม และอุดมการณ์ มีพื้นฐานมาจากความรู้และประสบการณ์ ดังนั้นเมื่อมีความรู้ที่ไม่แตกต่างกัน ทักษะคิดก็ย่อมไม่มีความแตกต่างกันด้วย

และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีเทพ เรืองยุทธนาชีวิน (2538) ที่ได้ศึกษาถึง การสื่อสารเพื่อการ ป้องกันยาเสพติดของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพและปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการ ใช้สารเสพติดและการป้องกัน

งานวิจัยของ สิริพร เศวตวงศ์สุข ได้ศึกษาถึง พฤติกรรมการรับข่าวสารเรื่องยาบ้า (ปัจจุบัน ใช้ชื่อว่า ยาบ้า) ของครูมัธยม ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ คุณวุฒิทางการศึกษา ระยะเวลาในการปฏิบัติการสอน และ วิชาที่สอน ไม่ทำให้ทัศนคติในการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้าต่างกัน

งานวิจัยของ ฌอนมุนุช พิทักษ์โกศล (2540) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางสังคม พฤติกรรมการเปิดรับ สื่อ กับความรู้ และทัศนคติที่มีต่อการป้องกันการ ใช้ยาบ้า ของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการ อุตสาหกรรม ในจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า เพศ อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการป้องกันการ ใช้ยาบ้า

4. การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา

ผลการวิจัย พบว่า ไม่เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 4 คือ การเปิดรับข่าวสาร ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา

ซึ่งจากผลการวิจัยนี้ อาจอธิบายได้ว่าเป็นเพราะ ประสิทธิภาพของสื่อและการเปิดรับสารของผู้รับสารที่แตกต่างกัน โดยการเปิดรับสาร อาจเปิดรับสาร โดยผ่านกระบวนการในการเลือกรับข่าว (Selective Process) ซึ่งมีขั้นตอนต่างๆ คือ

1. การเลือกรับหรือการเลือกใช้ (Selective Exposure) เราจะเลือกรับหรือเลือก ใช้สารจากผู้ส่งสารที่เราพอใจเท่านั้น และโดยปกติแล้ว เราจะเลือกรับหรือเลือก ใช้สารจากแหล่งที่เสนอความคิด และทัศนคติที่สอดคล้องกับความคิดและทัศนคติของเรา ทั้งนี้ เพราะว่าโดยธรรมชาติแล้วคนเรามีความต้องการที่จะอย่างยิ่งที่จะปกป้อง รักษาและส่งเสริม ความเป็นตัวเองของตน

2. การเลือกให้ความสนใจ (Selective Attention) นอกจากบุคคลจะเลือกเปิดรับข่าวสารแล้ว บุคคลยังเลือกให้ความสนใจต่อข่าวสารที่ได้รับ ซึ่งสอดคล้องหรือเข้ากันได้กับทัศนคติและความเชื่อ คั้งเดิมของบุคคลนั้นๆ ในขณะที่เดียวกัน ก็พยายามหลีกเลี่ยงการรับสารที่ขัดต่อทัศนคติ หรือความคิด

ดั้งเดิม ทั้งนี้เพราะการได้รับข่าวสารที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ลึกของเขา จะทำให้บุคคลนั้นๆเกิดความรู้สึกไม่พึงพอใจ และสับสนได้

3. การเลือกรับรู้และการเลือกตีความหมาย (Selective Perception and Interpretation) เมื่อบุคคลเปิดรับข่าวสารจากแหล่งหนึ่งแหล่งใดแล้ว ผู้รับสารอาจมีการเลือกการรับรู้ และเลือกตีความสารที่ได้รับด้วย ตามประสบการณ์ของแต่ละคน ผู้รับสารจะมีการตีความข่าวสารที่ได้รับมาตามความเข้าใจของตนเอง หรือตามทัศนคติ ประสบการณ์ ความเชื่อ ความต้องการ และแรงจูงใจของตนในขณะนั้น

4. การเลือกจดจำ (Selective Retention) บุคคลเลือกจดจำเนื้อหาสาระของสาร ในส่วนที่ต้องการจำเอาไว้เป็นประสบการณ์ เพื่อนำไปใช้ในโอกาสต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็มักจะลืมข่าวสารที่ไม่ตรงกับความสนใจของตนเอง

การเลือกของคนจึงมักเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร และอาจเป็นสาเหตุให้การสื่อสารผิดพลาดหรือสับสนเหลวไ้ ในที่นี้การได้รับสารจากสื่อต่างๆ เช่น สื่อบุคคล ที่ได้ผ่านกระบวนการเลือกรับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้ามาทั้ง 4 ชั้นข้างต้น โดยสื่อบุคคลอาจจะมีความรู้ที่จำกัด คืออาจจะไม่ได้จดจำเนื้อหาสาระของสารความรู้เรื่องยาบ้าผ่านสื่อต่างๆ ที่เคยได้รับ เมื่อกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนมัธยมศึกษาเปิดรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคลเหล่านี้ ความรู้ของนักเรียนก็ถูกจำกัดไปด้วย

นอกจากนี้ แชนนอนและวีเวอร์ (Shannon and Weaver) (อ้างใน พัทณี เศษจรรยา ,เมตตา วิวัฒนานุกูล และฉัตรนันทน์ อนุรักษ์วิวงศ์,2538) ได้กล่าวถึงสิ่งรบกวน (Noise) คือสิ่งที่จำกัดประสิทธิภาพการถ่ายทอดสาร หรือสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร ทำให้การสื่อสารไม่บรรลุผลเท่าที่ควร ซึ่งก็คือสิ่งรบกวนทางจิตใจ (Psychological Noise) หมายถึงสิ่งรบกวนซึ่งเกิดภายในตัวบุคคล ภายในความคิดจิตใจ และอารมณ์ของผู้สื่อสาร ซึ่งอาจจะทำให้ผู้พูดมีอคติต่อเรื่องนั้น ทำให้มีปัญหาในใจก่อนการพูดหรืออารมณ์ไม่ดี ขาดสมาธิในการฟัง เป็นต้น

Joseph T. Clapper (อ้างใน ธนวดี บุญลือ, 2539) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อไว้ ดังนี้ว่า อิทธิพลของสื่อมวลชนไม่ใช่อิทธิพลโดยตรง แต่เป็นอิทธิพลโดยอ้อม เนื่องจากความคิดเห็น ค่านิยม ความประพฤติ ปฏิบัติของคนเราได้รับอิทธิพลจากการคบค้าสมาคมกับผู้อื่น และสถาบันสังคมที่ตนเป็นสมาชิก

ในกรณีนี้ ข่าวสารจากสื่อมวลชน รวมทั้งสื่อเฉพาะกิจจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติได้จะต้องได้รับการสนับสนุนจากสื่อบุคคล ซึ่งมักจะสอดคล้องข้อเสนอแนะ และความรู้สึคนึกคิดของคนเข้าไปด้วย ข้อเสนอแนะและความรู้สึคนึกคิดนี้จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมาก ถ้าบุคคลนั้นได้รับความเชื่อถือเลื่อมใส และไว้วางใจให้เป็นที่ปรึกษาในเรื่องต่าง ๆ ดังนั้น ในการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาบ้านี้ ถ้าจะให้ได้ผลคืออาจมีการใช้กลยุทธ์ของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ได้รับการเชื่อถือจากกลุ่มเด็กนักเรียน เช่น ผ่านทางพ่อแม่ แพทย์ พระ คารา นักร้อง คนดังที่เป็นที่ชื่นชอบของกลุ่มเป้าหมายนี้ หรือมีการวางแผนให้ทั้งสามสื่อ คือ สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล ใช้กลยุทธ์ในการรณรงค์ร่วมกัน หรือเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ซึ่งผลการวิจัยในข้อนี้สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ศิริพร เชิดวงศ์สุข ได้ศึกษาถึง พฤติกรรมการ รับข่าวสารเรื่องยาบ้า (ปัจจุบัน ใช้ชื่อว่ายาบ้า) ของครูมัธยม ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับ ความรู้เรื่องโทษและพิษภัยของยาบ้า

และสอดคล้องกับงานวิจัยของถนอมนุช พิทักษ์โกศล (2540) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางสังคม พฤติกรรมการเปิดรับสื่อ กับความรู้ และทัศนคติที่มีต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า ของผู้ใช้แรงงานในสถาน ประกอบการอุตสาหกรรม ในจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า จากสื่อบุคคล คือเปิดรับข่าวสารจากเจ้าหน้าที่ในที่ทำงาน มีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า ระดับความสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อยมาก และสื่อประเภทอื่นๆ คือ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อนฝูง เพื่อนร่วมงาน นิทรรศการยาบ้า โปสเตอร์ยาบ้า และแผ่นพับ ไม่มีความสัมพันธ์ กับความรู้เกี่ยวกับยาบ้า

5. การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา

ผลการวิจัยการเปิดรับข่าวสาร พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียน มัธยมศึกษา ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 5

จากผลการวิจัยที่พบว่า การเปิดรับข่าวสารไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้านั้น อาจจะกล่าวได้ว่า ทัศนคติของคนเราเกิดขึ้นจากการเรียนรู้ ผ่านกระบวนการจัดกลาทางสังคม (Socialization) ครอบครัวยุ โรงเรียน และสื่อต่างๆ ก็เป็นหนึ่งในหลายสถาบันที่ทำหน้าที่ในกระบวนการนี้ และเหตุที่การ เปิดรับข่าวสารด้านยาบ้าผ่านสื่อต่างๆ ทั้งสื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคล ไม่ได้มีความสัมพันธ์กับ ทัศนคติ เกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียน โรงเรียนบ้านบึง "อุตสาหกรรมนุเคราะห์" นี้ มีข้อที่ควรพิจารณาคือ สื่อแต่ละประเภทและสื่อมวลชนแต่ละชนิด ต่างก็สามารถถูกนำมาใช้ในการพัฒนาได้ แต่เนื่องจากสื่อ ต่างๆ เหล่านี้ มีขีดความสามารถที่จำกัด จึงมีการใช้สื่อมวลชน สื่อเฉพาะกิจ และสื่อบุคคลผสมกัน เนื่องจากสื่อบุคคลมีอิทธิพลอย่างสำคัญต่อการจูงใจ ในขณะที่สื่อมวลชนก็สามารถเผยแพร่ข่าวสารไปสู่ ประชาชนได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว ส่วนสื่อเฉพาะกิจ ก็มีเนื้อหาเหมาะสมกับประชาชน กลุ่มเป้าหมาย เพราะสื่อทั้งสามสามารถส่งเสริมและสนับสนุนซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี ซึ่งวิธีการใช้สื่อ ทั้งสามประเภทผสมกันนี้เรียกว่า Media Forums (ประมะ สตะเวทิน,2538) ซึ่งในการรณรงค์ต่อต้านยาบ้า ในสถานศึกษา นี้ อาจจะไม่มีกรวางแผนการใช้สื่อทั้งสามนี้ไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ไม่ได้ผลเด่นชัด เท่าที่ควร เช่น สื่อมวลชนมีการเผยแพร่เรื่องของยาบ้ามากมาย แต่เป็นเรื่องในลักษณะการจับกุม ส่วนสื่อ เฉพาะกิจก็มีการแนะนำให้เห็นถึงโทษ พิษภัยของยาบ้า ส่วนสื่อบุคคลที่มีการพูดคุยกันเรื่องยาบ้านั้น ก็มีอยู่ ในปริมาณไม่มาก เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยในตารางที่ 16-27 และหน่วยงานต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการ รณรงค์ต่อต้านยาบ้านั้นก็เป็นในลักษณะที่แยกกันทำในส่วนต่างๆ หรือทางโรงเรียนต้องดำเนินการเอง

ซึ่งอาจจะเป็นหนึ่งในสาเหตุ ที่ทำให้การต่อต้านยาบ้าในโรงเรียน ไม่ได้รับผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าเท่าใดนัก

แต่อย่างไรก็ดี ส่วนใหญ่แล้วเด็กนักเรียนเหล่านี้ มีทัศนคติที่ดีต่อการป้องกันการใช้จ่ายยาอยู่แล้ว ดังนั้น อาจไม่เกิดผลในแง่ของความสัมพันธ์กับสื่อต่างๆ ดังที่กล่าวมา

การวิจัยที่สอดคล้อง คือ งานวิจัยของ ศิริพร เจริญสุข (2539) ได้ศึกษาถึง พฤติกรรมการรับข่าวสารเรื่องยาบ้า (ปัจจุบัน ใช้ชื่อว่ายาบ้า) ของครูมัธยม ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติในการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้า

ขวัญใจ พลเจริญสุข (2539) ได้ศึกษา การสื่อสารในครอบครัว กับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า การเปิดรับข่าวสารจากโทรทัศน์ วิทยุ และหนังสือพิมพ์ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้า

6. ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา มีความสัมพันธ์กัน

ผลการวิจัย พบว่า ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา เป็นไปตามสมมติฐานที่ 6 ซึ่งสอดคล้องกับ ทฤษฎีการสื่อสารของ เดวิด เบอร์โล (David Berlo) (อ้างใน ศรีเทพ เจริญสุนทรชีวิน, 2538) ที่ว่าผู้ที่มีความรู้มาก ก็ยังมีทัศนคติถูกต้องมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ซิมบาโด และ เอบบีเซน (Zimbardo and Ebbesen, 1970) กล่าวถึงองค์ประกอบของทัศนคติไว้ว่า จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบด้านความรู้ ความนึกคิด (The Cognitive Component) เป็นส่วนที่เป็นความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ทั่วไป ทั้งสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ หากบุคคลมีความรู้ หรือมีความคิดว่าสิ่งใดดี ก็มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น หากมีความรู้มาก่อนว่าสิ่งใดไม่ดี ก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ทัศนคติมีส่วนสัมพันธ์กับความรู้

จึงสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีเทพ เจริญสุนทรชีวิน (2538) ที่ได้ศึกษาถึง การสื่อสารเพื่อการป้องกันยาเสพติดของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในเขตกรุงเทพและปริมณฑล ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด และการป้องกันยาเสพติดของผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการใช้จ่ายยาเสพติด และการป้องกัน

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เปิดรับสื่อโทรทัศน์มากที่สุด และเปิดรับชมรายการต่าง ๆ จากโทรทัศน์ เพราะฉะนั้น หน่วยงานที่จัดที่จัดการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับยาบ้า

ควรมีการรณรงค์ ในเรื่องเกี่ยวกับยาบ้าและการป้องกันยาบ้า ในสื่อโทรทัศน์ ให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด โดยอาจจะแทรกรายการบันเทิงต่างๆ เช่น รายการเพลง การ์ตูน ละครต่างๆ

2. ควรมีการรณรงค์เพื่อให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดโดยผ่านสื่อต่างๆ เช่น สื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และสื่อเฉพาะกิจต่างๆ ให้มากกว่านี้ และต้องส่งเสริมการนำสื่อบุคคลมาใช้ให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในการรณรงค์เผยแพร่ข่าวสารและความรู้ต่างๆ

3. การดำเนินการรณรงค์ในเรื่องเกี่ยวกับยาบ้า และการป้องกันยาบ้า ในกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กนักเรียนในโรงเรียนต่างๆ นั้น ควรจะมีกิจกรรมที่สามารถเผยแพร่ความรู้และเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ โดยมีการให้เพื่อนหรือหัวหน้าห้องเป็นแกนนำ ในการเสริมสร้างความรู้ เกี่ยวกับยาบ้าและการป้องกันยาบ้า และควรมีการเสริมสร้างความรู้แก่อาจารย์ เจ้าหน้าที่ ในโรงเรียนด้วย เพื่อเป็นอีกแรงหนึ่งในการเป็นผู้นำ ในการต่อต้านยาบ้า ในสถานศึกษา

4. เพื่อให้การสื่อสารจากโครงการรณรงค์นี้เกิดผลสมบูรณ์ขึ้น ควรมีการส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันยาบ้าในโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง และขอความร่วมมือกับสถานศึกษาในการจัดกิจกรรมด้านการอบรม เผยแพร่เกี่ยวกับยาบ้า หรือยาเสพติดอื่น ๆ อย่างสม่ำเสมอ และมีการประสานงานกับหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องอย่างต่อเนื่องเช่นกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเฉพาะกลุ่มนักเรียน โรงเรียนบ้านบึง "อุตสาหกรรมนุเคราะห์" จังหวัดชลบุรีเท่านั้น ดังนั้น การวิจัยครั้งต่อไป จึงควรขยายพื้นที่ตามโรงเรียนอื่น ๆ ทั้งในจังหวัดและนอกจังหวัด เพื่อให้ผลที่ได้สามารถสรุปอ้างอิงนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวาง

2. ควรทำการศึกษาเชิงวิเคราะห์เนื้อหาของสื่อมวลชน และสื่อเฉพาะกิจที่ใช้เกี่ยวกับรณรงค์ต่อต้านการใช้นายา เพื่อนำผลมาปรับปรุง ออกแบบสารให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะควรศึกษาตัวแปรในแง่ของสื่อเฉพาะกิจในโรงเรียน ให้ละเอียดว่ามีผลต่อการเปิดรับข่าวสารของกลุ่มเด็กนักเรียนหรือไม่ เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้พบว่า มีการเปิดรับข่าวสารจากสื่อเฉพาะกิจในโรงเรียนยังอยู่แค่ในระดับปานกลาง โดยเฉพาะการเปิดรับข่าวสารจากแผ่นพับอยู่ในระดับน้อย จึงเป็นเรื่องที่น่าจะหาคำอธิบายต่อไปว่าเหตุใด สื่อในโรงเรียนจึงไม่เข้าสู่กลุ่มเด็กนักเรียนอย่างเต็มที่กว่านี้

รายการอ้างอิง

- เกตุร ชิวหากาญจน์.การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ที่สนใจเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด ของกลุ่มผู้ใช้แรงงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดสมุทรปราการ.วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2541
- กุหลาบ รัตนสังขธรรมและคณะ.สัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหาเสพติด และพฤติกรรมทางเพศ ของนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออก. โครงการวิจัยเกี่ยวกับโรคเอดส์ ทบวงมหาวิทยาลัย,2538 - 2540
- กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา.สถานการณ์ยาเสพติดในประเทศไทย.เอกสารวิจัย ศูนย์วิจัยกสิกรไทย ,2540
- กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา.สภาพปัญหาการใช้สารเสพติดในสถานศึกษา,2540
- ขวัญใจ ผลิเจริญสุข.การสื่อสารในครอบครัว กับความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ,2529
- เขมชาติ ยิมพร.สาเหตุการติดยาของนักเรียนในจังหวัดชลบุรี : ศึกษากรณีนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง.ภาคินพนธ์ รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา,2543
- จรัส พรหมอยู่.การศึกษาปัญหาสังคม.กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์ ,2541
- จินดา เศรษฐ์ศรีจันทร์.ศึกษาการใช้ยาบ้าในคนขับรถบรรทุกและศึกษาเปรียบเทียบการตรวจหาแอมเฟตามีนในปัสสาวะของอาสาสมัครที่ได้รับยาต่างๆ.วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล,2535
- จุมพล รอดคำดี.สื่อมวลชนเพื่อการพัฒนา.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2532
- โชติมา ยะภาสคะนง.ทัศนคติของข้าราชการครูที่มีต่อปัญหาเสพติดในโรงเรียน : กรณีศึกษาโรงเรียนวิสุทธิกษัตริ์.ภาคินพนธ์ ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชานโยบายสาธารณะ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา,2541

ถนนนุช พิทักษ์โกศล.ปัจจัยทางสังคม พฤติกรรมการเปิดรับสื่อเกี่ยวกับความรู้และทัศนคติที่มีต่อการ
ป้องกัน การเข้ายาบ้าของผู้ใช้แรงงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรม ในจังหวัดนนทบุรี.
วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย,2540

ธงชัย อุ๋นเอกถาภ.ยาบ้า (AMPHETAMINE). โรงพยาบาลธัญญารักษ์,2538

นรเทพ พุทธิเกตุซ์.การเสพยาบ้าของพนักงานขับรถส่งผู้โดยสารประจำทาง.วิทยานิพนธ์ รัฐ
ประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต,บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2537

ปวีณา ศรีบูรณ์.สภาพและปัญหาการดำเนินการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรม
สามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2539

ประมະ สตะเวทิน.หลักนิเทศศาสตร์.ห้างหุ้นส่วน จำกัด ภาพพิมพ์,2538

มานัส สาระชัย.แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพยาเสพติดในสถานศึกษา : ศึกษากรณีโรงเรียน
อรรถวิทย์พนิชการ กรุงเทพมหานคร.ภาคนิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชานโยบาย
สาธารณะ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา,2542

ศควาลย์ พอใจ.การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ความตระหนัก และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
ของประชาชน ในเขตอำเภอ พิปูน จังหวัดนครศรีธรรมราช.วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2536

วิเชียร เกตุสิงห์.การวิจัยเชิงปฏิบัติ.กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช,2537

วิฑูร เกิดแก้ว.การศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะการดำเนินงานป้องกันสิ่งเสพยาเสพติดในโรงเรียนเทคนิค
พนิชการสัตหีบ จังหวัดชลบุรี.ภาคนิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยบูรพา,2544

ศิริพร เชิดวงศ์สุข.พฤติกรรมการรับข่าวสารเรื่องยาบ้าของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณี
โรงเรียนกรมสามัญศึกษา กลุ่มที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะ
วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2539

ศรเทพ เริงยุทธานาชีวิน.การสื่อสารเพื่อป้องกันยาเสพติดของกลุ่มผู้ใช้แรงงานอุตสาหกรรมในเขต

กรุงเทพมหานครและปริมณฑล.วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2538

สุพจน์ ชูสกุลยิ่ง.การเสพยาบ้าของนักเรียนในโรงเรียน : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด
กรมสามัญศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี.ภาคนิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชานโยบาย
สาธารณะ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา,2541

สุภารักษ์ จุตระกูล.การศึกษาพฤติกรรมกาเปิดรับข่าวสารกับความรู้ ทัศนคติ และการมีส่วนร่วมในการ
ทิ้งขยะแยกประเภทเพื่อการหมุนเวียนกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่(RECYCLE).วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2537

สุรพงษ์ ไสธนะเสถียร.การสื่อสารกับสังคม.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2533

สมภาพ เรื่องตระกูล.ยาเสพติด มหันตภัยร้ายที่ป้องกันได้.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์,2544

เสถียร เขยประทับ.การสื่อสารงานนวัตกรรม.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2528

เสถียร เขยประทับ.การสื่อสารและการพัฒนา.กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์,2538

อัมพร เบญจพลพิทักษ์.ความรู้เรื่องยาบ้า.ศูนย์สารนิเทศและประชาสัมพันธ์,2544

ภาคผนวก

แบบสอบถาม

เรื่อง: ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสาร ความรู้ และทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษา
ที่มีต่อยาบ้า โรงเรียน บ้านบึง "อุตสาหกรรมนุเคราะห์" จังหวัดชลบุรี

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน และเขียนข้อความลงในช่องว่าง ให้สอดคล้องกับคำถามและตรงกับ
ความเป็นจริงของท่านในปัจจุบัน

1. เพศ 1. ชาย 2. หญิง

2. อายุ ปี

3. ชั้น

1. มัธยมต้น 2. มัธยมปลาย

4. ขณะนี้พักอาศัยอยู่กับ

1. พ่อแม่ 2.ญาติพี่น้อง
 3. พักอยู่ในโรงเรียน 4. เข้าบ้านอยู่กับเพื่อน
 5. อยู่คนเดียวตามลำพัง 6. อื่นๆ (โปรดระบุ) _____

5. ท่านมีรายรับ (บาท / เดือน)

1. น้อยกว่า 1,001 บาท 2. 1,001 – 2,000 บาท
 3. 2,001 – 3,000 บาท 4. 3,001 – 4,000 บาท
 5. 4,001 – 5,000 บาท 6. 5,001 บาทขึ้นไป

ตอนที่ 2 การเปิดรับข่าวสารเรื่องยาบ้า

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่เป็นคำตอบของท่าน

1. ท่านรับข่าวสารเรื่องยาบ้าจากสื่อต่อไปนี้ บ่อยแค่ไหน

ประเภทของสื่อ	ทุกวัน	สัปดาห์ละ 5-6 ครั้ง	สัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง	สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง	เดือนละ 1-2 ครั้ง	ไม่เคย
1. วิทยุ						
2. โทรทัศน์						
3. หนังสือพิมพ์						
4. สื่อเฉพาะกิจในโรงเรียน						
4.1 นิตรรศการ						
4.2 ไปสเตอร์						
4.3 แผ่นพับ						
5. สื่อบุคคล						
5.1 ญาติพี่น้อง						
5.2 เพื่อนสนิท						
5.3 อาจารย์						
5.4 เพื่อนบ้าน						
5.5 อื่นๆ(โปรดระบุ) _____						

2. ท่านรับข่าวสารเรื่องยาบ้าจากสื่อต่อไปนี้แต่ละครั้ง นานเท่าใด

ประเภทของสื่อ	มากกว่า 45 นาที	ประมาณ 35-45 นาที	ประมาณ 25-35 นาที	ประมาณ 15-25 นาที	น้อยกว่า 15 นาที	ไม่เคย
1. วิทยุ						
2. โทรทัศน์						
3. หนังสือพิมพ์						
4. สื่อเฉพาะกิจในโรงเรียน						
4.1 นิตรรศการ						
4.2 ไปสเตอร์						
4.3 แผ่นพับ						

ประเภทของสื่อ	มากกว่า 45 นาที	ประมาณ 35-45 นาที	ประมาณ 25-35 นาที	ประมาณ 15-25 นาที	น้อยกว่า 15 นาที	ไม่เคย เลย
5. สื่อบุคคล						
5.1 ญาติพี่น้อง						
5.2 เพื่อนสนิท						
5.3 อาจารย์						
5.4 เพื่อนบ้าน						
5.5 อื่นๆ(โปรดระบุ)_____						

ตอนที่ 3 ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับยาบ้า

โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน หน้าตัวเลือกที่ท่านคิดว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

1. ยาบ้า คืออะไร

- 1. เป็นยาบำรุงประสาท ทำให้เรียนหนังสือได้ดีขึ้น
- 2. เป็นยาแก้หวง เมื่อย เหนื่อย ล้า ช่วยเพิ่มพลังและไม่มีพิษใดๆ
- 3. เป็นยากระตุ้นประสาท เมื่อใช้ไปนานๆสมองจะถูกทำลายและติด หยุดเสพไม่ได้

2. การใช้ยาบ้ามีโทษหรือไม่ อย่างไร

- 1. ไม่มี เพราะทำให้อ่านหนังสือได้นานขึ้น
- 2. มี เพราะทำให้ร่างกายทรุดโทรม และมีโอกาสเสียชีวิตได้
- 3. ไม่มี เพราะทำให้รู้สึกกระปรี้กระเป่า ทำงานได้มากกว่าปกติ

3. การกินยาบ้าจนติดเป็นนิสัย จะเกิดอะไร

- 1. ทำให้มีเพื่อนฝูงมาก ผ่อนคลาย ช่วยลดอาการเศร้า
- 2. สมองเสื่อม ซาดสติ เกิดอาการทางจิต ประสาทหลอน ควบคุมตนเองไม่ได้
- 3. สร้างความมั่นใจ และทำให้ความสามารถในการคิดเพิ่มขึ้น

4. ข้อใดกล่าวผิด

- 1. ผู้ผลิตยาบ้า มีโทษถึงประหารชีวิต
- 2. ผู้เสพยาบ้า จะถูกลงโทษจำคุกตามกฎหมาย
- 3. การบังคับให้ผู้อื่นเสพยาบ้า ไม่ผิดกฎหมายแต่อย่างใด

5. อาการในระยะแรกของการใช้ยาบ้า คืออะไร

- 1. มีน้ตึรชระ ตึงเครียด กระจวนกระจวย ชัก หมดสติ
- 2. รู้สึกกระจปรักระจเปา ไม่เหนื่อย หัวใจเต้นเร็ว ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา
- 3. มีกำลังมากขึ้น แข็งแรง

6. พิษภัยที่เกิดขึ้นเมื่อใช้ยาบ้าเป็นระยะเวลานาน ๆ คืออะไร

- 1. ทรวดโทรมทั้งร่างกายและจิตใจ เป็นอันตรายถึงชีวิต
- 2. ไม่เกิดผลร้ายใด ๆ เพราะไม่ใช้ยาเสพติด
- 3. มีอารมณ์ดี สดชื่นตลอดเวลา

7. ทำไมจึงเกิดอุบัติเหตุหรือการกระทำต่างๆที่ไม่คาดคิด ของผู้เข้ายาบ้า

- 1. ร่างกายถูกกระตุ้น ทำให้สมองส่วนคิดถูกทำลาย การใช้ความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลจึงเสียไป ทำให้เกิดอาการคลุ้มคลั่ง และควบคุมตนเองไม่ได้
- 2. ต้องการอ่านหนังสือในช่วงกลางคืนได้นาน ๆ โดยไม่่วงนอน
- 3. ไม่มีสมาธิในการเรียน

8. ข้อใดเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง

- 1. ควรช่วยเหลือราชการในการแจ้งข่าวเมื่อรู้เบาะแสการค้ายาบ้า
- 2. การรู้เกี่ยวกับโทษและพิษภัยของยาบ้า จะช่วยป้องกันตนเองจากมหันตภัยร้ายจากยาบ้าได้
- 3. การติดยาบ้าไม่สามารถเลิกได้

9. ถ้าจำเป็นต้องอดหลับอดนอนในเวลากลางคืนควรปฏิบัติตัวอย่างไร

- 1. กินยาบ้าเพื่อให้ไม่่วงนอนและมีกำลัง
- 2. กินยาแก้ปวด
- 3. นอนหลับในตอนกลางวันทดแทนให้เพียงพอ

10. วิธีใดคือวิธีป้องกันการติดยาบ้าที่ถูกต้อง

- 1. เมื่อเห็นเพื่อนเสพและติดยาบ้า ควรนิ่งเฉยไว้
- 2. กินยาบ้าในปริมาณเล็กน้อย จะได้ไม่ติดและไม่เกิดอันตราย
- 3. รู้จักปฏิเสธ และไม่หลงเชื่อทดลองเสพยาบ้า

ตอนที่ 4 ทศนคติต่อการป้องกันการใช้ยาบ้า

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่เป็นคำตอบของท่าน

ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปาน กลาง	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. การใช้ยาบ้าทำให้เพื่อนยอมรับได้ดีขึ้น					
2. เราควรใช้ยาบ้าเพื่อช่วยให้เรียนดีขึ้น มีแรง อ่านหนังสือได้นานขึ้น					
3. การต่อต้านการใช้ยาบ้าเป็นเรื่องที่ไม่มีทาง ทำได้สำเร็จ					
4. ปัญหาการใช้ยาบ้าเป็นปัญหาที่รุนแรงมาก ในสถานศึกษา					
5. ผู้ติดยาบ้าเป็นที่น่ารังเกียจของสังคม					
6. ยาบ้า ทำให้ผู้ที่เสพเสียนาคิดไปมากแล้ว					
7. การที่มีคนรอบข้างติดยาบ้า ทำให้เสี่ยงต่อ การติดยาบ้าได้					
8. เราควรช่วยสอดส่องแจ้งจับผู้ซื้อ และผู้ขาย ยาบ้า แก่ทางราชการ					
9. ผู้ที่ติดยาบ้าสามารถรักษาให้หายขาดได้					
10. ผู้ที่ติดยาบ้าแม้รักษาหายแล้วแต่สุขภาพกาย และประสาทจะไม่เหมือนปกติอีกต่อไป					

โปรดกรอกรายละเอียดผู้ตอบแบบสอบถาม

ชื่อ..... นามสกุล.....

อาจารย์ที่ปรึกษา ชั้น.....

เบอร์โทรศัพท์อาจารย์ที่ปรึกษา.....

ชื่อจะถูกนำไปใช้ในการสุ่มตรวจของอาจารย์ผู้สอนเท่านั้น

ไม่มีการนำชื่อไปเผยแพร่ยังที่ใดเด็ดขาด

^^ ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ ^^